

RĂZVAN VOICU

RĂZBOINICII MUNȚILOR

THE MOUNTAINS WARRIORS

„Libertatea permite diversitatea valorii, iar diversitatea valorii este menținută prin
competență și adevăr.”

„Prin izvoarele lor munții își oglidesc istoria”.

„Profunzimea gândului este măsura înțelepciunii.”

Răzvan Voicu

București
2010

rzvnvoicu@yahoo.com

ISBN: 978-973-0-08939-4

Capitolul 1

Canionul

A fost o vreme îndepărtată când mulți oameni nu mai aveau energia de a se bucura de viață, când nu mai aveau speranță că pe tărâmurile lor se vor așterne pacea și libertatea. Era vremea întunericului creat de imperiul lui Stredok și de generalii săi: Sapek, Taprek, Talmal, Aldruk și Elmer. Cele două râuri, care altădată scăldau cu apele lor un teritoriu cu o civilizație înfloritoare, creată în regate libere și pașnice acum adăposteau navele de război ale împăratului Stredok. Pe lângă minereurile de fier și bronz, arme și alimente pentru imensa lui armată, navele împăratului Stredok mai aduceau și sclavi care erau puși să muncească pentru viitoarea reședință a sa: un palat imens de formă piramidală înconjurat de trei rânduri de ziduri. Ultimul zid de apărare era înconjurat de un șant imens, tot cu rol de apărare care putea fi trecut pe două poduri rabatabile dispuse diamentral opus. De zeci de ani arhitecții, inginerii și sclavii imperiului realizau eforturi supraomenești ca să termine această construcție megalomană. Ca și cum nu ar fi îndeajuns, în fața acestei construcții, se ridica somptuos statuia din piatră și marmură a dictatorului nemilos Stredok, stăpân peste cea mai mare parte din Regatele Nordului, Regatul Platourilor Însorite și al Regatului Dintre Cele Două Râuri. Pe lângă aceste regate au mai fost distruse sau luate în sclavie nenumărate triburi de războinici (teracii, irdahii, esdrecii) și de agricultori (erdacii, medrizii, astruarezi etc). Au mai rămas zone neocupate de armatele imperiale, mai ales în Regatele Nordului și în Regatul Dintre Cele Două Râuri. Noul palat se găsea în Regatul Dintre Cele Două Râuri. Aceste zone neocupate nu erau bogate în aur, pietre pretioase sau minereuri de fier și bronz și erau greu accesibile. La nord de Regatele Nordului se aflau două mari regate: Regatul Getirilor și Regatul Samerților. Aceste regate se aflau la vest și respectiv nord-vest de Marea Întunecată și reprezintă dușmanii neînduplecați al marelui imperiu.

Împăratul Stredok avea o soție frumoasă cu numele de Incensa, o vrăjitoare din Regatul Dintre cele două Râuri, care putea vedea printr-un glob de cristal care determina locația în imperiu și variația energetică a majorității supușilor. Toți supușii erau însemnați cu ajutorul unor brățări metalice dotate cu cristal fixat în interiorul brățării. Cristalul din interiorul brățării era de aceeași esență ca și globul împărătesei Incensa. Toți soldații imperiului erau dotați cu astfel de brățări pentru a stopa revoltele, dezertările sau trecerea de partea sclavilor. În afară de împăratul Stredok, împărăteasa Incensa, cei cinci generali și alți câțiva apropiați ai familiei imperiale, toți ceilalți erau fanatizați și li se distrugeau sistematic tradițiile, obiceiurile și cultura (de unde erau ei proveniți). După ani de îndoctrinare, o parte dintre supușii imperiului nu mai aveau decât noțiunea de împărat, războaie, jafuri, distrugeri și bucuria soldelor cuvenite. În regatele cucerite, au existat diverse obiecte și clădiri de cult: nisralnda (construcție realizată pe versanții munților în Regatele din Nord), tarlinda (construcție realizată din piatră și așezată pe cel mai însorit platou în Regatul Platourilor Însorite și dexina (construcție din lemn, fixată pe piloni din lemn în albia unui râu, dotată cu poduri cu geometrie variabilă în regatul Dintre Cele Două Râuri). În aceste clădiri de cult, cei ce slujesc și împart credință se numesc elmiți, sunt oameni înțelepți, de multe ori războinici care-și ajutau confrății cu sabia în mână. Prin sisteme energetice acești elmiți rezonau cu puterea divină, cu Natura și cu suferințele oamenilor. Azi, după un război prelungit cu imperiul lui Stredok, un elmit bătrân din Regatele Nordului, pe nume Sardam, ajuns în fața împăratului și împărătesei. Stă mândru și neînfricat pe

covorul gros cu figuri geometrice extrem de viu colorate unde se văd lanțurile groase cu care era legat.

Stredok: Ce crezi Incensa, putem să-l reeducăm în stilul imperiului pe acest elmit bătrân?

Incensa: Nu va fi ușor dar după ce îi vom demonstra că nu mai are scăpare există șanse reale.

Stredok: Se spune că acești elmiți au pietre prețioase ascunse în locuri numai de ei știute. Aceste pietre le dau o forță energetică foarte mare elmiților, care la rândul lor o trimit oamenilor, dându-le încredere în viitor.

Incensa: Doar știi că avem tabere speciale de distrugere a personalității copiilor și prizonierilor de război și că avem rezultate bune.

Stredok: Avem rezultate bune cu copiii care nu au avut legături directe cu elmiții, cu cei care nu au fost antrenați de ei.

Cu viclenia și cu aroganța bine cunoscută împăratul îi spune elmitului:

Stredok: Bătrâne elmit sunt încântat să te vad lângă mine în palatul meu.

Sardam: Nu cred împărate Stredok acest lucru.

Puțin încrunțat Stredok îi răspunde elmitului:

Stredok: Cum nu crezi?

Sardam: Dacă îți făcea plăcere cu adevărat, mă invitai ca oaspete la palatul tău, nu ca prizonier în lanțuri.

Impărăteasa și generalii lui sunt uimiți de curajul elmitului și așteaptă o reacție dură din partea conducătorului lor.

Stredok: Ai îndrăznit să lupți împotriva mea, când știai că nu ai nici o șansă? Cum să nu fii în lanțuri?

Stredok: Mulți dintre oamenii tăi au murit în luptă. Nu ești mulțumit că trăiești?

Sardam: Sunt trist că nu sunt printre eroii neamului meu care au murit în luptă. Este o rușine pentru mine că sunt aici.

Sardam: Cultul eroilor se menține prin eroi!

Stredok: Te primesc ca sfetnic al meu, după ce îmi spui toate secretele credinței voastre.

Sardam: Credința noastră nu se poate vinde, noi o percepem pentru că așa suntem învățați din generație în generație. Trebuie să ai un nivel energetic dezvoltat, ca să percepi credința noastră.

Sardam: Știu că, în toate regatele sunt energii, cultură și spiritualități puternice. Chiar dacă zeii în care credem diferă de la regat la regat, un mare înțelept ne-a spus, că de fapt, este unul singur.

Sardam: Credința noastră este trimisă de zei în râuri, în munți, în mări, în păduri, în lacuri, în pășuni etc.

Sardam: Cât timp avem credință, niciodată nu ne vei învinge chiar dacă vom mai rămâne câțiva pentru că știi bine că există atâtea locuri din Regatele Nordului și poate și din alte Regate care nu pot fi niciodată cucerite de puternicele tale armate.

Stredok: Știi de la alți elmiți prizonieri, că fiecare Regat are câte o piatră prețioasă care captează energia zeilor și o transmite mai departe pe toată suprafața Regatelor. Deci există generatoare energetice.

Stredok: Dacă voi găsi aceste pietre prețioase vă voi distruge credința și sistemul energetic primit de la zeii voștri.

Sardam: Pietrele prețioase se vor arăta numai acelor care sunt hărăziți de zei să fie regii tuturor regatelor și să învingă pe invincibilul, se pare, împărat Stredok. Lumina gândului se formează din aurul sufletului!

Acestea au fost ultimile cuvinte ale lui Sardam în fața lui Stredok, căci după această discuție, fără sorți de izbândă pentru Stredok, Sardam a fost trimis la muncă silnică. Nu a rezistat mult și a murit ca mulți alții care au îndrăznit să se opună împăratului Stredok și împărătesei Incensa. Împăratul a trimis spioni în toate zonele neocupate ale Regatelor, spunându-le să se dea drept soldați dezertori sau fugari sclavi. Acești spioni erau urmăriți îndeaproape cu ajutorul cristalelor fixate în interiorul brățărilor metalice, iar dacă nu ajungeau în zonele stabilite de stăpâni lor, erau executați la întoarcere după ce spuneau tot ce au văzut.

Nardrek, unul dintre spionii împăratului, a fost trimis în Regatul Dintre Cele Două Râuri, iar după a mers mult printr-o zonă aridă fără pic de apă, a ajuns într-un final la marginea unui canion adânc. Versanții arătau, că odată a trecut un râu mare prin interiorul acestui Canion. Uimirea a fost mare pe fața acestuia, când a văzut că pe versanții Canionului erau construite grădini suspendate pe mai multe rânduri. Pe aceste grădini suspendate sau plantat: porumb, grâu, orez, cânepă etc. Pe ultima grădină suspendată erau plantați pomi: măslini, smochini și portocali. Pe ambii versanți erau construite aceste grădini suspendate. Deși era zonă aridă versanții țineau umbră culturilor și soarele era lăsat să lumineze exact cât aveau nevoie plantele pentru o dezvoltare corespunzătoare.

Nardrek a mai văzut din afară un sistem performant de irigații dar abia după ce a ajuns să vorbească cu cei ce au făcut aceste grădini suspendate a putut vedea și alte lucruri impresionate. După de Nardrek a strigat ca cineva să-l audă pe partea cealaltă a canionului a apărut un panou de piatră șlefuită care reflectoriza aproape perfect persoana lui și zece metri de o parte și de alta. În câteva minute, la câțiva metri de Nardrek a apărut o scară din lemn pe care a coborât vreo zece metri și s-a oprit în dreptul unei uși din piatră care era deschisă. Mai mulți bărbați înarmați cu arcuri și săgeți, arbalete, cuțite, topoare și săbii încoviate îl așteptau. A fost poftit să intre pe un hol lung din piatră care era flancat pe de o parte cu camere spațioase și pe cealaltă parte cu geamuri mici din piatră pe care nu putea să intre nici măcar un copil. Camerele erau săpate în piatră, erau luminate cu candelă sau torțe, dar primeau destulă lumină solară de la micile geamuri care erau spațiile dintre coloane dese din piatră. În interiorul camerelor erau scaune și mese din lemn. Pe pereți erau rafturile pentru farfurii, tacâmuri și căni din lemn. Farfuriile erau din porțelan foarte fin, ceea ce îl uimi pe Nardrek, pentru că el se aștepta să găsească niște triburi sălbatice, nu să aibe deprinderi de nobili. Trei bărbați au venit lângă el și l-au poftit într-o cameră luminoasă să ia loc pe un scaun mare din lemn. Ceilalți trei au stat și ei pe scaune de același fel. Erau oameni puternici, hotărâți și îmbrăcați cu haine din cânepă și în. Hainele celui din mijloc erau de altfel mai colorate și aveau desenate pe ele diverse linii și figuri geometrice. Era șeful care a și început discuția:

Șeful: Ești bine venit în casele noastre.

Șeful: De unde vii și încotro mergi?

În timp ce Nardrek se pregătea să răspundă a intrat în cameră o femeie îmbrăcată cu o fustă neagră, cămașă albă dar și cu o fotă cu linii orizontale colorate în galben și negru și i-a oferit mâncare și apă rece și proaspătă într-o cană mare din lemn.

Străinul: Numele meu este Nardrek și sunt un călător din Regatele Nordului.

Nardrek: Doresc să ajung în Regatul Platourilor Însorite.

Nardrek: Cred am greșit drumul pentru că știu că Regatul Platourilor Însorite nu are zone aride.

Șeful: Numele meu este Derza și sunt șeful poporului getir din Canion.

Nardrek: Deci vă numiți getiri?

Derza: Da, ne numim getiri și suntem războinici și agricultori.

Nardrek: Poporul meu este cel medriz, de agricultori dar decând armatele nemilosului Stredok ne-au cucerit mulți oameni din poporul meu au fost luați în sclavie. Și eu am fost luat ca sclav, dar am putut să scap, am putut să evadesc.

Nardrek: Am încercat să ajung într-o zonă care nu este controlată de armatele imperiale dar văd că am greșit drumul.

Nardrek: Am avut noroc cu voi.

Nardrek: Împăratul s-a mutat de curând în noul său palat care nu poate fi cucerit de nimeni deci viitorul nostru nu poate fi unul bun.

Nardrek: Vă mulțumesc din nou pentru primirea făcută, fără voi nu cred că aş fi avut șanse de supraviețuire.

Nimeni nu avea încredere în acest om. Getirii îl ascultau cu atenție și încercau să deducă cine l-a trimis să-i spioneze. Nu avea înfățișarea unui sclav, nu avea în privire nici frică, nici supunere.

Derza: Să-ți arătăm căminele noastre, sistemele de irigații și Canionul. Getiri i-au arătat în câteva ore Canionul, dar nu și secretele lui, ci numai zonele locuite.

Getirii stăteau în camere săpate în stâncă situate în linie și pe mai multe niveluri. Camerele erau unite de un hol lung care pe extremități avea două scări circulare care unea palierele camerele de la toate nivelurile. La fiecare palier existau uși pentru ieșirea în exterior. Ajungerea la baza Canionului se făcea pe niște scări dotate cu sisteme de prindere care intrau în două orificii săpate în stâncă. Ceea ce i se păru lui Nardrek interesant erau sistemele de irigații și de alimentare cu apă a acestor oameni, uitați parcă în această pustiitate dar care se adaptaseră atât de bine condițiilor vitrege.

În spatele camerelor erau săpate fântâni circulare de peste o două sute de metri adâncime. Apa era colectată în bazine care erau situate la un nivel superior camerelor. În plafonul bazinelor erau foraje în piatră, care aveau legătură cu pereții verticali ai Canionului. Aceste foraje erau realizate pentru preluarea unei părți din debitele bazinelor, în caz de creștere a nivelului apei. Din bazine, porneau conducte din bambus care pe de o parte aduceau apă în spațiile din piatră, special amenajate pentru populație de pe holuri, iar pe de altă parte duceau apa pentru irigarea grădinilor suspendate. Micile bazine gospodărești erau dotate cu jgheaburi înclinate care direcționau apa către exteriorul holurilor într-un mic bazin folosit pentru adăparea animalelor și mai apoi în conducte din bambus care ajungeau în micul pâraiaș de la baza Canionului.

Conductele pentru irigații erau din bambus și pe toată lățimea grădinilor au orificii prin care apa iese cu presiune ceea ce permite o irigare perfectă a spațiului dintre conducte. Surplusul de apă ajungea în micul pâraiaș de la baza Canionului. Exista și o încăpere tot la baza Canionului, special amenajată pentru cai și capre. Scările circulare de la camere aveau legătură cu holul grajdurilor, iar ieșirea și intrarea animalelor se făcea pe o ușă centrală mare. Ieșirea și intrarea oamenilor se făcea pe două uși laterale care mărgineau holul. Fiecare ușă de la baza Canionului, era foarte groasă și era fixată în praguri printr-o bară de metal, prinsă în interiorul ușii, în partea stângă. Ușile se deschideau în exterior și aveau sisteme de prindere numai prin interior. Getirii aveau pisici și câini care se bucurau de toată atenția oamenilor. În timpul zilei toate ușile cetății stăteau deschise dar existau santinele care flancau celebra construcție. Aceste santinele supravegheau atât la baza lui cât și deasupra.

Femeile se ocupau de treburile casnice, iar bărbații se antrenau să tragă cu arcul și exersau tehnicile călăriei. Construcțiile locuibile și nelocuibile în cadrul Canionului se întindeau pe o lungime doi kilometri cu posibilități de extindere cu încă câțiva kilometri. O dată sau cel mult de două ori pe săptămână atât bărbații cât și

femeile se adunau și-l ascultau pe înțeleptul elmit numit Dretasim. Cam o mie de oameni asistau la prelegerile înțeleptului elmit. La câteva zile de la plecarea spionului Nardrek, peste o mie de oameni s-au adunat într-un capăt al Canionului, unde se aflau zeci de trepte din piatră construite în semicerc și unde oamenii puteau sta și asculta cuvântările înțeleptului elmit. Aceste trepte erau și o pavăză bună în calea năvălitorilor putând fi folosite ca o redută greu accesibilă.

Dretasim: Armatele împăratului Stredok vor ajunge și la noi. Pentru noi libertatea înseamnă esența vieții.

Derza: Vom lupta cu hotărâre pentru apărarea teritoriului nostru.

Dretasim: Putem face față cu câteva mii de oameni pe care-i avem la o armată de cel mult zece mii de oameni. Asta până ni se termină proviziile ceea ce înseamnă câteva săptămâni, poate chiar două luni. Avem săgeți și pietre pentru praștii care ne permit să luptăm poate chiar și o lună cu o armată de aproximativ zece mii de oameni.

Dretasim: Știu unde este harta canalelor subterane care a fost realizată de cel mai mare elmit getir: înțeleptul Erdin.

Dretasim: Mai este o hartă energetică care poate fi găsită numai de doi frați getiri pe care marile pietre prețioase energetice îi vor ajuta să ajungă la ea. Canalele subterane duc la frații noștri getiri din Regatul Getirilor, dar mai duc și la aliații lor din Regatul Samerților. Trebuie să apărăm pietrele prețioase energetice prin însăși prezența noastră aici. Pietrele prețioase ne dau apă prin atracția lor asupra izvoarelor subterane, prin atragerea norilor asupra așezărilor noastre, ne oferă stabilitatea morală și fizică, ne încurajează ca prin succesul filozofic al nostru să credem fără limită în zeul nostru suprem și unic Zaltremex.

Dretasim: Pietrele energetice luminează numai atunci când persoanele alese de Zaltremex ajung lângă ele, altfel nu pot fi detectate, arătând ca simple pietre.

Dretasim: Poporul nostru a fost ales de Zaltremex, pentru că suntem un popor nobil, pentru că suntem frați cu Natura și pentru că nu râvnim la pământul altora.

Dretasim: Poporul nostru a fost ales de Zaltremex pentru că suntem un popor extrem de dârz în lupte, suntem fără frică de moarte și tot timpul am avut și avem mari strategii militare.

Dretasim: Energia pietrelor îmi spune că vom avea un mare război cu împăratul Stredok.

Dretasim: Dacă vom fi învinși aici vom pierde energia pietrelor prețioase ceea ce va duce la scăderea energetică a regatului Regatul Getirilor situat la granița nord - vestică a imperiului lui Stredok. Dacă va fi cucerit Regatul Getirilor, va fi cucerit și Regatul Samerților iar dispariția lor va duce implicit la apariția răului suprem: IMPERIULUI CEL MARE AL LUI STREDOK.

Dretasim: Chiar dacă nu va găsi niciodată pietrele prețioase, va strămuta sau decima toți getirii, iar după generații nu va mai exista nici un getir care să creadă în Zaltremex vor fi toți niște sclavi fără personalitate, cultură și spiritualitate.

Derza: Trebuie să trimitem oameni în canalele subterane să ajungă la frații noștri din Regatul Getirilor.

Dretasim: La asta m-am gândit și eu imediat după ce a plecat spionul Nardrek. Plimbându-mă prin Canion am găsit o brățară metalică care sunt convins ca are în interiorul ei o piatră sau un cristal cu ajutorul căruia ca suntem detectați de globul împărătesei Incensa.

Toți au rămas uimiți de cele auzite, înțelegând că vor avea de a face cu un adevărat război, unde va fi în joc însăși credința lor care reprezintă mai mult decât viața.

Dretasim: De aceea, am dorit să ne vedem astăzi la câteva zile după ce am descoperit brățara, ca să vă spun că trebuie să ne pregătim cât mai repede de război. Forța răului este pretutindeni, dar fuge din calea Luminii.

Dretasim: Am stat izolat zilele acestea și am ajuns la concluzia că: Străbunii noștri emit pentru generațiile viitoare. A venit timpul, să demonstrăm din nou, că suntem un popor ales de Zaltremex, că știm să ne batem pentru credința noastră.

Dretasim: Idealul este pentru altruiști, grandomania pentru materialisti, știința pentru inteligenți. A venit vremea să arătăm lumii întregi că suntem altruiști dar și inteligenți. Am inventat atâtea lucruri, ca să putem să locuim în acest Canion. A venit vremea să inventăm sisteme de luptă ca să putem face față imperiului răului, al împăratului STREDOK.

Dretasim: Avem trei zile să selectăm foarte riguros cinci luptători. Pot fi și femei pentru că știu că avem adevărate războinice care sunt capabile să tragă cu arcul mai bine ca mulți bărbați. Îi vom selecta după un program foarte dur.

În zilele următoare au fost selectați după știința conducătorilor două sute de oameni iar cei care au rezistat testelor foarte grele au format un grup de cinci oameni care vor avea să înfrunte mari pericole. Probele au fost următoarele: înotat prin lacuri interioare din peșteri, coborât pe coardă de pe canion, trecerea în mâini și pe scripeți de pe un versant pe altul al Canionului, aruncat în coardă de pe canion cu intrare la punct fix cum ar fi ușa de intrare în Canion, trasul cu arcul și cu arbaleta, aruncatul cuțitului, aruncatul pietrelor cu praștia, cățărutul pe stânci, călărit, aruncatul cu sulița și nu în ultimul rând un test de gândire filozofică și strategie militară, realizat de cine altul decât de înțeleptul elmit Dretasim.

După toate probele, s-au calificat cinci getiri așa cum a fost hotărâtă. Au mai rămas cincisprezece în viață, ceilalți au murit din cauza probelor foarte dure. Asta demonstra din nou că, pentru lucruri mărețe moartea nu-i speria pe getiri.

Au rămas deci cinci concurenți, trei bărbați și două femei care au întrunit punctajul cel mai bun după probele extrem de dure. Toți erau tineri și extrem de energici și curajoși: Dersaria, Teliria, Stretian, Godraz și Braptez.

Dersaria a fost cea mai bună aruncătoare cu praștia și la aruncarea cu coarda la punct fix, Teliria a fost cea mai bună cățăritoare și trăgătoare cu arbaleta, Stretian a fost cel mai bun la călărie și aruncatul suliței, Godraz a fost cel mai bun la aruncatul cuțitului și la trecerea în mâini și pe scripeți de pe un versant pe altul al Canionului, iar Braptez a fost cel mai bun înotător și arcaș. Toți cinci formau o echipă extraordinară, gata să înfrunte toate pericolele. Godraz și Braptez sunt cei doi fii a lui Derza.

Dretasim: Planul este următorul: trebuie să-i lovim pe împărat și împărăteasă la ei acasă pentru a le distruge formidabila lor armată.

Teliria: Palatul împăratului este situat în Regatul Dintre Cele Două Râuri.

Teliria: Ce distanță este de la noi până la palatul împăratului?

Dretasim: Cam 25 dristen (un dristen reprezintă zece kilometri) înainte de palat veți păși canalele subterane și veți ajunge la suprafață. Veți avea de trecut sistemul de apărare extraordinar al palatului.

Godraz: Împăratul s-a mutat în noul palat.

Godraz: Noul palat al împăratului este foarte greu de cucerit.

Dretasim: Nu este imposibil.

Dersaria: Au foarte mulți războinici. Cum vom trece de ei?

Dretasim: Vă veți folosi inteligența și iscusința de luptători.

Stretian: Populațiile Regatelor Din Nord sunt prietenii noștri. Trebuie să folosim prietenia asta.

Dretasim: Da. Le vei cere un cal care este singura ta șansă să ajungi cu bine și în timp la frații noștri getirii.

Stretian: Câți dristeneni sunt până la frații noștri getiri?

Dretasim: Peste douăzeci din momentul în care te vei despărți de camarazii tăi.

Dretasim: Vei trece prin câmpurile negative ale împărătesei Incensa unde vei simți nevoia să te războiești cu oricine. De aceea singurele ființe de încredere vor fi cei doi câini ai tăi: Tertrim și Egraz care te vor însoți. Vei avea nevoie de simțurile lor. Mișună foarte multe animale de pradă pe acolo mai ales noaptea.

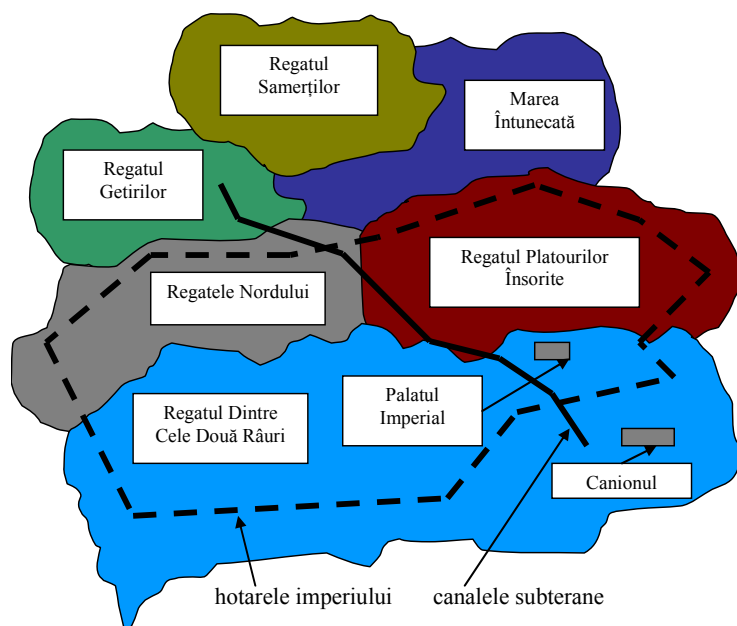
Braptez: Palatul împăratului este înconjurat de ape în care sunt tot felul de animale de pradă. Cum îl vom trece?

Dretasim: Porțile au un mecanism de desfacere ingenios. De la postul de comandă există o suprafață dreptunghiulară din lemn pe care trebuie să apeși. Atât porțile cât și podul mobil se deschid imediat. Cu o altă apăsare pe această suprafață din lemn podul mobil se rabatează, iar porțile se închid. Ești cel mai bun arcaș doar. Palatul poate fi distrus din interior. El a fost proiectat să reziste atacurilor din exterior, nu din interior.

Elmitul Dretasim le-a prezentat planul la care s-a gândit el. Cei cinci trebuiau să găsească în primul rând tunelele subterane care duceau în Regatele Nordului, deoarece pe suprafața pământului nu puteau merge pentru că aveau șanse mari să se întâlnească cu soldații lui Stredok. Aceștia deja au primit ordin să cucerească Canionul. Dretasim avea harta canalelor subterane și planul palatului de la un elmit getir care a fost prizonierul împăratului și care a fost nevoit să muncească câțiva ani la această construcție. Acest elmit a evadat și s-a întâlnit cu elmitul Canionului pe când acesta a mers în Regatul Getirilor ca să ia parte la o mare ceremonie religioasă în cinstea zeului Zaltremex.

Dretasim: Eu am fost pe acest drum, pe care sunteți nevoiți să mergeți voi, cu peste zece ani în urmă, când a fost marea ceremonie religioasă. Canalele subterane erau destul de bine păstrate, fiind utilizabile. Nimeni nu știe, care mai este starea lor actuală, sunt utilizabile sau nu.

Dretasim: Din momentul în care veți părăsi canalul subteran, până la palat veți avea un drum plin de primejdii: trebuie să treceți prin mlaștini, să treceți munți, să treceți râuri de munte, să treceți peste prăpastii, să vă luptați, dacă trebuie, cu mercenarii împăratului etc.

Imperiul și regatele libere

Dretasim: Vom merge împreună până la pietrele prețioase pentru a mă convinge dacă sunteți oamenii aleși de Zaltremex pentru a salva acest popor al getirilor. După ce și-au pregătit cu minuțiozitate bagajele (haine, arme și mâncare) cei șase getiri în prima linie fiind Dretasim și cei doi câini a lui Stretian au început să meargă către pietrele prețioase încărcate energetic de forțele binelui generate de Zaltremex. Fiecare dintre cei șase getiri aveau în spate un cadrul din lemn de bambus pe care era fixată o prelată de cânepă de foarte mare rezistență. Cadrul din bambus era îmbinat cu ajutorul unor nituri din metal fiind foarte elastic și rezistent la apă.

În vorbirea getirilor aceste sisteme de cărat în spate se numeau drepecturi. Aceste drepecturi erau compartimentate: pe exterior, pe lateral au două compartimente pentru apă și un compartiment pentru susținerea arbaletelor sau a arcului. Pe interior sunt patru compartimente: două în lateral unde sunt săgețile (două tolbe), un compartiment inferior pentru haine și unul superior pentru mâncare. Arbaleta era prinsă în exterior într-un manșon din cânepă. Acoperitoarea drepectului(rucsacului) se poate da către interior, astfel încât săgețile să rămână neacoperite și să fie gata oricând să fie folosite. Arcul se putea plia și era realizat din trei bucăți. Cele două bucăți din lemn care formau arcul și de care era prinsă coarda erau fixate într-un tub de metal. Cele două bucăți din lemn erau protejate cu o tablă subțire din metal la îmbinarea cu tubul din metal. Astfel arcul era funcțional într-un minut și putea fi purtat în locul arbaletelor. Săgețile erau confecționate din pepinierele de aluni ce creșteau pe malul pârâului din interiorul Canionului. Săgețile aveau un ampenaj triplu și simetric, dispus față de lemnul săgeții astfel încât unghiul dintre două ampenaje să fie de o sută douăzeci de grade. Vârfurile de săgeți erau din metal și se terminau cu un tub care intra pe lemnul săgeții și se fixa cu ajutorul unei substanțe realizate din plante care

lipea foarte bine tubul vârfurilor de săgeți de lemnul săgeții. La fel erau făcute și săgețile pentru arbalete care erau mai scurte și mai groase decât cele pentru arcuri.

Îmbrăcămintea era realizată pentru toată lumea din cânepă și in, toți purtau cizme realizate din împletiturile unor frunze lungi și ascuțite a unor plante semiacvatic. Deasupra și în interiorul acestor cizme era lipită o prelată groasă din cânepă foarte rezistentă atât în apă cât și pe uscat. Fiecare dormea pe o rogojină împletită din același material care sunt și cizmele adică din frunze lungi și ascuțite a unor plante semiacvatic. Această rogojină sau suprafață împletită se putea rula și atașa la drepturi pe exterior. Fiecare din cei șase avea încă un costum de haine și cizme noi în drepturi, atât de necesare în drumul lung și plin de primejdii care-i aștepta.

Toți aveau câte o vestă, dintr-un material asemănător rogojinilor, fiindu-le necesare ca protecție contra săgeților. Ca mâncare toți aveau niște cuburi mici din grâu presat, care chiar dacă stăteau în umezeală nu se deteriorau. Pe parcursul acestor călătorii trebuiau să vâneze diverse animale pentru a completa sursele de mâncare. Ca modalități de aprindere a focului fiecare avea câte două cremene și câlți de sfoară îmbibați într-o substanță inflamabilă. Această substanță a fost găsită în timp ce căutau apă în interiorul Canionului. Fiecare avea câte două torțe în perfectă stare de funcționare și destui câlți de rezervă ca să le lumineze noaptea calea. Apa era transportată în câte un recipient tubular, iar locul de unde bei era acoperit cu o pânză de cânepă. Toți aveau câte un cuțit, câte o sabie încovoiată și multe vârfuri de săgeți pentru confruntările ce aveau să vină cu soldații imperiului și nu numai. Dretasim nu avea arbaletă sau arc, dar avea un toiag dintr-un material foarte dur și tratat cu o substanță care-l proteja de umezeală. Toiagul era încrustat cu pietre prețioase și energetice ascuțite, iar mânerul era sculptat cu diverse figuri geometrice. Vârful toiagului era ascuțit și realizat din piatră prețioasă.

Cu toate că Dretasim nu era dotat decât cu un toiag, el știa să mânuiască foarte bine arcul și arbaleta.

După două zile de mers cei șase getiri au ajuns la munții Canionului.

Capitolul 2

Canalele subterane și pietrele prețioase

După aproximativ două ore de mers prin munții Canionului li s-a deschis în fața lor o căldare cu pietre imense și cu zăpadă. La baza căldării se auzea curgând un pârau destul de mare și vijelios. Când au ajuns lângă el au văzut că în albia pâraului era un lac destul de mic de unde pâraul își continuă drumul prin alte văi de mai joasă altitudine. Au coborât până la lac unde s-au oprit și s-au convins că nu-i urmărește nimeni. Lacul era situat într-o zonă plată de unde porneau patru văi simetrice continuate de versanți abrupti și continuate la rândul lor de vârfuri semețe.

Dretasim: De aici încep tunele subterane.

Toți se uitau în stânga și dreapta și pe versanți, poate cine știe vor vedea o grotă de unde ar putea să înceapă tunele subterane. Dretasim zâmbind spune:

Dretasim: Cum se păstrează un secret?

Dersaria: În mare taină.

Teliria: Cât mai bine apărat.

Dretasim: Și un secret unde este cel mai bine apărat?

Godraz: În văzul tuturor.

Dretasim: Se vede că nu ai lipsit la învățămintele mele săptămânale.

Dretasim: Tunelele încep de sub acest lac limpede de munte. Avem de înotat peste cinci metri în adâncime, ajungem la o peșteră, ne odihnim puțin, ne continuăm drumul printr-un lac subteran după care ajungem iar într-o peșteră unde o să vedem pe suprafața pereților curgând o perdea de apă foarte densă.

Dretasim: După acea perdea de apă încep canalele subterane.

Teliria: Și credeți că reușim?

Bratez: Nu încapă îndoială.

Pe fața lui Bratez apare un zâmbet și o dorință puternică de a înota în apele reci și limpezi de munte, doar era cel mai bun înotător.

Teliria: Dacă zici tu că reușim, sunt gata să ajungem la canalele subterane.

Dretasim: Toți ne ancorăm cu sfoară, inclusiv cei doi câini, care vor fi nevoiți să treacă odată cu noi. Tu Bratez, rămâi ultimul ca să ajuți pe cei care nu mai pot înota.

Bratez: Da, am înțeles.

Gândul de a-și ajuta poporul getir, îi mobiliza pe toți, să meargă mai departe și să înfrunte grelele încercări pe care erau conștienți că le aveau de înfruntat.

Elmitul Dretasim s-a aruncat primul în lac fiind urmat de cele două femei, de Godraz cu un câine și de Bratez cu celălalt câine, iar cel din urmă sări Stretian.

Cei doi câini Tertrim și Egraz erau niște câini extraordinari. Tertim era alb complet, iar Egraz era alb cu gri. Acești câini au mai înotat și în alte lacuri. Aveau fiecare dintre câini greutatea stăpânului lor, erau ascultători și neînfricați. Godraz era să-l scape pe Tertrim, dar a revenit și au putut ajunge cu bine la prima peșteră.

Dersaria și Teliria erau foarte emoționate, dar hotărâte să ajungă la tunelele subterane. În această peșteră erau niște stalagmite și stalactite enorme, unite de multe ori între ele formând adevărate coloane de calcar.

Dretasim: Acum, că am făcut o scurtă pauză, trebuie să trecem și de lacul subteran care are cam douăzeci metri lungime. Am credința că vă veți concentra puternic ca să reușim.

Au ajuns cu bine în cealaltă peșteră după ce au mers mai bine de douăzeci de metri prin lacul subteran. Această ultimă peșteră îi lăsă uimiți pe cei cinci getir

deoarece avea o cupolă uriașă, plină cu diamante care străluceau în lumina ce provenea din afară, pătrunzând prin niște mici crăpături.

Dretasim: Aceste spații au fost realizate de getirii care au muncit la canalele subterane.

Dretasim se duce către lacul de unde au ieșit, bagă mâna în apă și răsucesce de ceva. Imediat se deschide o ușă din peretele peșterii perfect camuflată în peretele peșterii.

Au intrat într-o cameră mare cu tavanul ca o cupolă, iar în pereții camerei strălucea ceva auriu datorită luminii ce venea prin niște geamuri mici săpate în piatră. Era aur de cea mai bună calitate care a fost folosit în decorarea pereților. Pe pereți mai erau desenate diverse figuri geometrice, soarele și un râu. Tinerii au fost uimiți că pe lângă camera mare, existau și alte camere mai mici. Toate camerele erau luminate prin locuri special amenajate de formă dreptunghiulară de dimensiuni de până la un metru dar foarte înguste de maxim cinci centimetri. Erau construite așa pentru ca ploaia și zăpada să nu poată intra, pentru păstrarea căldurii în interior și pentru protecție contra atacatorilor. Pentru apărarea constructorilor getiri exista un arsenal întreg de arme. În aceste camere nu exista nici un fel de umezeală totul era perfect pentru a locui acolo.

Dretasim: Toate aceste camere erau folosite ca dormitoare pentru cei care au săpat în stâncă tunelurile subterane. Erau și camere pentru gătit, pentru tratamente în caz de accidente, pentru necesități fiziologice, pentru antrenamente fizice, pentru consfătuiri de toate felurile, pentru închinarea la zeul Zaltremex, pentru ospăț și pentru pregătirea planurilor arhitecturale și ingineresti. Hrana constructorilor era adusă de vânătorii getiri exact pe drumul pe care am ajuns noi aici. Dacă nu mai aveau mâncare cei ce lucrau aici vânau singuri.

Dretasim: Bogățiile getirilor nu constau în diamantele și aurul de pe pereți care se găsea în cantități foarte mari și în alte peșteri.

Dretasim: Bogățiile getirilor reprezintă: înfrățirea cu Natura, cu munții și cu apele, închinarea la zeul Zaltremex, discuțiile filozofice, camaraderia adevărată dintre getiri, optimismul și dârzenia neamului nostru.

Dretasim: Trebuie să mâncăm și să ne odihnim bine, pentru că mâine vom avea un drum destul de greu. Fiecare dintre voi va lua câte un diamant și o bucată de aur care vor fi utile în lupta noastră cu hrăpăreții și materialistii oameni ai imperiului lui Stredok.

Dretasim: Dacă ar ști împăratul Stredok, dar mai ales împărăteasa Incensa de bogățiile noastre, ar fi în stare să dărâme toți munții și să trimiță toți oamenii imperiului pentru a căra aceste bogății în palatul lor.

Dretasim a dormit în camera mare, frații într-o cameră, femeile în altă cameră, iar Stretian cu câinii pe holul dintre cele două camere ale fraților și femeilor.

Dimineață au plecat.

Dretasim: Astăzi trebuie să ajungem la pietrele prețioase ceea ce înseamnă că vom merge aproximativ paisprezece ore.

Braptez: Vom merge prin apă?

Dretasim: Da.

Dretasim: Vom da de: Cascadele Argintii, Podul Întunecat, Scara Cercurilor, Capela Vulturilor, Peștera Crocodililor și Peștera Rechinilor.

Cei șase getiri împreună cu cei doi câini au început lungul drum dimineața devreme cu torțele aprinse. Primul era Dretasim, următorul era Stretian cu cei doi câini ai săi următoarea era Dersaria, urmată de Teliria, apoi Godraz și cel din urmă Braptez. Toți mergeau legați în coardă, de fapt cu o sfoară groasă și foarte rezistentă, pentru că existau destule șanse ca unul să alunece în multele crevase care vor urma să apară. Getirii care au muncit sute de ani la aceste tuneluri au folosit și un explozibil.

Substanța în care erau îmbibați câlții pentru torțe dacă era adunată într-un loc închis aduna atâtea gaze încât putea produce o explozie puternică cu care getirii dizlocau stânciile. Getirii foloseau și unelte clasice de spart piatră. După o oră de mers au dat de Cascadele Argintii care erau de fapt cinci cascade care își revărsau apele într-o peșteră minunată. Tunelul se termina în această peșteră, dar începea unul mult mai sus.

Dretasim: Trebuie să trecem de perdeaua de apă a cascadei celei mai mari și să urcăm pe niște trepte care duc la celălalt capăt al tunelului.

După ce au trecut de cascadă au văzut sute de trepte mici săpate în stâncă, care erau ude și alunecoase. Singurul sprijin pe aceste trepte era reprezentat de muchiile lor exterioare care erau în relief permitând urcarea. Ultimele trepte erau deasupra cascadei și se terminau cu un loc de odihnă și de observație, din lemn masiv tratat cu o substanță rezistentă la apă.

Asta explică și rezistența lor sute de ani la umezeala din această peșteră. O săgeată a fost lansată de Teliria pentru a putea să vadă dacă poate nimeri unul dintre lemnele masive ale locului de odihnă și observație. A fost un antrenament care se va dovedi foarte folositor getirilor.

Prima care se urcă pe scările din piatră a fost Teliria, cea mai bună cățăraătoare și cea mai bună trăgătoare cu arbaleta din grupul getirilor. Cu torța prinsă de rucsac Teliria urcă cu repeziciune treptele. În spatele ei urcă Stretian cu unul dintre cei doi câini anorați în coardă. Celălalt câine era cărat în coardă de Godraz, după el urma Dersaria, Braptez și la sfârșit era Dretasim.

Urcarea le-a fost îngreunată de ultimile trepte cărora le lipsea relieful muchiei exterioare ceea ce făcea imposibilă cățărarea. În aceste condiții Teliria, a scos din dreapta o altă frânghie mai subțire și mai scurtă decât cea în care erau anorați, a legat o săgeată de această frânghie și a lansat-o din arbaletă într-unul din lemnele, din care era construit locul de odihnă și observație. Astfel Teliria a urcat prima urmând-o toți. Locul de odihnă a fost bine venit. Getirii și-au continuat apoi drumul către Podul Întunecat. După o oră de mers au ajuns la Podul Întunecat care era o construcție fabuloasă de câteva sute de metri. El făcea legătura dintre două tunele și avea o lățime de maxim jumătate de metru. Problema era că apele de pe versanți l-au erodat, în unele locuri avea maxim zece centimetri. S-au ancorat din nou toți, inclusiv câinii și au continuat traseul pe acest pod din piatră. Podul lega tunelul parcurs de tunelul care trebuia parcurs. Podul avea peste zece metri înălțime, iar la baza lui curgea un râu cu o viteză mare. De această dată Dretasim preluă conducerea fiind urmat de cele două femei, Stretian cei doi câini, Godraz și Braptez. La jumătatea podului Teliria s-a dezechilibrat și a căzut antrenând-o în cădere și pe Dersaria. Bărbații au putut să se prindă de pod cu mâinile restabilind normalitatea. Către finalul podului, unul din câini a alunecat dar problema a fost rezolvată cu bine. La intrarea în tunel au mâncat câteva din cuburile de grâu și au schimbat câlții pentru torțe. După încă o oră de mers prin tunel au ajuns la o scară circulară care era fixată numai în partea dreaptă de peretele unei peșteri uriașe. Această scară circulară era singura lor șansă de a ajunge la alt tunel. Când toți mergeau liniștiti pe treptele scării circulare, brusc din stâncă scării un izvor puternic a aruncat-o pe Teliria de pe trepte. Ceilalți prompt au readus-o pe Teliria pe scările circulare. După altă oră de mers tunelul a început să fie în semicerc și la un moment dat, spre uimirea tuturor a ieșit pe vârful unui munte care arăta ca o cupolă uriașă din stâncă. Tunelul era luminat natural prin intermediul unor spații dreptunghiulare, dispuse vertical, construite de getiri, deoarece în acea zonă curentul foarte puternic stinge torțele. După această porțiune luminată natural au mai mers aproximativ cincizeci de metri pe întuneric și au ajuns la capătul tunelului. Când

credeau că au scăpat de peripeții și-au dat seama că lucrurile abia acum se complicau. O crevasă foarte adâncă, lată de cincisprezece metri îi separa de următorul tunel. Dretasim se simții nevoit să intervină, cu câteva explicații.

Dretasim: Cupola Vulturilor este o cupolă naturală din piatră, de fapt o peșteră al cărui tavan arcuit reprezintă câteva spații prin care pătrunde lumina în mod natural. Tot prin aceste spații vulturii au putut pătrunde construindu-și cuiburi în interiorul cupolei, de unde și numele de Cupola Vulturilor.

Dretasim: Tunelul se termină cu o bară de protecție care ghidează trecătorul spre stânga unde un șir de trepte legau cele două tunele. Este singura modalitate de a trece peste crevasa ce se deschide în fața noastră. Cum nu mai aveau timp de pierdut, au și pornit spre treptele construite în stâncă, nu înainte de a se lega cu o frânghie între ei. De astă dată cea care încheia șirul era Dersaria. După aproximativ două ore de mers s-au simțit copleșiți de un aer cald, sufocant, și-au dat seama că tunelul se apropia de o zonă deșertică. Pe măsură ce înaintau aerul a devenit din ce în ce mai greu respirabil ca și cum nu ar fi fost deajuns, pereții tunelului erau plini de tot felul de insecte veninoase. Când torțele erau gata să se stingă din cauza lipsei de oxigen tunelul s-a deschis într-o încăpere imensă, cu o vegetație luxuriantă. Zeci de șerpi, insecte chiar și păsări trăiau în acest loc. De fapt această încăpere era baza unei peșteri foarte înalte cu pereți verticali. Tunelul în care trebuiau să ajungă era construit pe perețele din fața lor. Numai baza grotei era dreptunghiulară în rest grotă era circulară și la finalul ei se putea vedea cerul și mii de păsări care zburau după hrană și care aveau cuiburile pe versanți. Pe versanți erau izvoare și copaci de stâncă. Cele două tuneluri erau separate de o zonă mlăștinoasă, lungă de aproximativ zece metri.

Dretasim: Trebuie să lansați din arbalete săgeți cu foc în tunelul în care trebuie să ajungem pentru a vedea dacă sunt șerpi uriași. Acești șerpi sunt foarte veninoși și au o lungime de peste douăzeci de metri.

Teliria: Trebuie să nimeresc unul din copacii de deasupra tunelului pentru a putea trece cu ajutorul frânghiei în tunelul simetric față de tunelul în care ne aflăm. Dar întâi să tragem cu săgeți cu foc să luminăm tunelul.

Tunelul a fost luminat de săgețile getirilor și nu se vedea nimic primejdios în interior.

Dretasim: Aveți toți pe voi vestele?

Godraz: De ce?

Dretasim: Pentru că în părțile superioare ale grotei există oamenii cavernelor care locuiesc și vânează în această grotă. Ies și în afara grotei după vânat și plante medicinale. Se spune că ar fi diamante ascunse în diferite peșteri din această grotă uriașă. Vânează și luptă cu tuburi cu săgeți otrăvite. Veninul îl iau de la diverși șerpi veninoși sau broaște cu spatele veninos care urcă pe versanți pentru a vâna sau pentru a se apăra.

Teliria a lansat prima săgeată legată cu o frânghie și a ochit un copac de stâncă de deasupra tunelului. Săgeata și-a atins ținta, doar Teliria trăgea perfect cu arbaleta. Coarda nu trebuia să atârne pe jos pentru că se putea impletici de vegetația de acolo.

Dersaria a trecut prima fără nici o problemă. Capătul inferior al frânghiei l-a legat de o săgeată și a lansat săgeata într-un arbust de lângă tunel în care erau ceilalți getiri. Cei doi câini au fost prinși de frânghie și lansați către tunelul celălalt fiind prinși de Godraz și Stretian. Toți stăteau cu arbaletele pregătite și îl așteptau pe Dretasim. Înainte să sară către tunel cu frânghia, Dretasim a fost atacat cu săgeți lansate de către oamenii cavernelor. Ceilalți getiri au tras cu săgeți către oamenii cavernelor rânind câțiva dintre ei. Coarda a rămas lângă ceilalți getiri ca să nu fie lovită de săgețile oamenilor cavernelor care doreau să lovească frânghia pentru ca Dretasim să nu mai poate să treacă. Dretasim a luat parte cândva la un război contra oamenilor cavernelor

care s-au opus cu dârzenie construirii tunelelor subterane de către getiri. Dretasim le-a provocat multe pierderi, de aceea, acum doreau cu fanatism să-l distrugă. Cu dreptul deasupra capului, Dretasim a sărit cu frângia către getirii lui. În același timp getiri au lansat multe săgeți către oamenii cavernelor. Cu câțiva metri înainte să ajungă la tunel, lui Dretasim i-a apărut în față un șarpe gigantic care se pregătea să-l muște inoculându-i veninul. Într-o fracțiune de secundă Dretasim a scos sabia încovoiată cu care l-a rănit, timp în care șarpele a primit și o săgeată în spate de la Teliria. Dretasim a ajuns la tunel cu destule săgeți înfipte în drept și în vesta de protecție. După o odihnă bine meritată getirii împreună cu câinii lor au plecat mai departe către pietrele prețioase și energetice.

Godraz: Nu se vor ține după noi oamenii cavernelor?

Dretasim: Eu știu că le este frică de șerpii uriași, dar nu se știe niciodată. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Ultimul va merge Stretian cu cei doi câini ai săi ca să se poată detecta orice mișcare.

Aerul era la fel de înăbușitor, getirii cu greu reușind să meargă iar din lipsa oxigenului torțele abia pâlpâiau. Cu cât înaintau mai mult în tunel simțeau că aerul se reîmprospătează. După aproximativ o oră de mers, au ajuns în dreptul unui pod care trebuia traversat și care se găsea într-o încăpăre de mari dimensiuni, era Peștera Crocodililor. Podul era din piatră și trecea prin centrul camerei, de o parte și de alta existau bare de sprijin din piatră. Prin această încăpăre sub forma unei prisme dreptunghiulare trecea un râu și se vedea o rază de lumină din dreapta, partea stângă nefiind luminată de nimic.

Dretasim: Această apă este plină de crocodili foarte agresivi. Râul derivă din delta marelui râu din sud, din Regatul Dintre Cele Două Râuri. Crocodilii pot intra și ieși de aici de câte ori doresc, dar aici pot prinde cu ușurință pești din râu. În lumina torțelor s-au observat zeci de ochi pândind să-i vâneze pe getiri.

Dretasim: Trebuie să mergem pe barele de protecție, pentru că nivelul apei a crescut și a ajuns de nivelul podului. Este prea riscant să mergem pe pod pentru că există mari posibilități de a fi atacați de crocodili.

Prima a trecut Dersaria care era expertă în a traversa prin locuri înguste unită printr-o frânghie de Stretian. Următorii au fost Teliria și Godraz. Toți aveau arbaletele pregătite. Bara era umedă și trebuiau să meargă cu mare atenție ca să nu alunece. Primul dintre cei doi care treceau podul lumina în față, iar al doilea lumina la luciul apei pentru a-i forța pe crocodili să nu atace. De multe ori crocodilii au atacat pe cel din față dar fără succes.

Ultimii doi au fost Dretasim și Braptez. Fiecare își avea un câine ținut în spate, deasupra dreptului. Dretasim era la mijlocul podului când brusc a sărit din apă un crocodil mare, l-a luat de rucsac și l-a tras către apă. Braptez s-a aruncat pe pod pentru a ține contră cu frânghia, dar câinele din spatele său a sărit în apă și dând dovadă de un curaj extraordinar l-a mușca pe crocodil de bot. Din cauza durerii crocodilul i-a dat drumul lui Dretasim. Câinele și Dretasim au ajuns în câteva secunde pe pod și toți trei au luat-o la fugă. În fuga lor getiri au evitat multe mușcături ale crocodililor dar câinele a fost rănit la piciorul din spate destul de grav. Câțiva dintre crocodili au mai fost loviți și de săgețile getirilor. Dretasim s-a ocupat de câine bandajându-l și tratându-l cu plante care vindeau foarte repede.

Mai rămânea de trecut ultimul hop și anume Peștera Rechinilor pentru a ajunge la pietrele prețioase.

După aproximativ trei ore de mers prin tunel au ajuns la baza unei peșteri cu pereții verticali. Getirii aveau impresia că sunt pe malul mării pentru că stăteau pe nisip și nisipul era spălat de valuri. Era exact ca și cum te-ai fi aflat pe o plajă.

Dretasim: Apa ajunge până la noi prin deschizătura în stâncă pe care o vedeți cu toții. Pe acolo vine apa din marea Terscană situată între două cele două mari râuri ale regatului. Apa a săpat prin stâncă până ce a ajuns în această peșteră.

Braptez: Dar unde este tunelul?

Dretasim: După acea piatră mare care este situată la peste zece metri înălțime.

Tinerii getiri erau descumpăniți pentru că nu-și dădeau seama cum vor ajunge acolo.

Dretasim: Se poate ajunge la tunel numai intrând unul dintre noi prin deschizătura prin care intră și iese apa mării. Viteza de retragere a apei este foarte mare și numai un foarte bun înotător poate să străbată acest tunel creat de apă.

Stretian: Mă voi duce eu.

Dretasim: Sunt de acord.

Dretasim: În momentul în care vei ieși din tunel odată cu apele pe partea dreaptă vei vedea un mâner din piatră de care trebuie să te agăți pentru a rezista apei care tinde să te ducă în Peștera Rechinilor. După aceea vei urca vertical printr-un tunel circular și vei da de niște scări. În acea zonă este destulă lumină ca să poți să realizezi acest lucru. Dacă nu te vei prinde de mâner nu vei avea nici o șansă să reușești deoarece apa te va duce în Peștera Rechinilor.

Braptez a intrat în apă, exact când apa retrăgea. Avea arbaleta pregătită. A putut să se țină cu o singură mână de mânerul din piatră lucru esențial pentru că în spatele lui se aflau deja doi rechini gata să-l atace. A tras cu săgeata într-unul iar pe celălalt a putut să-l rănească cu sabia încovoiată o armă extrem de importantă a getirilor. Astfel Braptez a ajuns la scări. A aruncat o frânghie și pentru ceilalți getiri și astfel toți au putut să ajungă la tunelul care duce la pietrele pretioase și energetice.

După ce Braptez i-a ajutat pe ceilalți să urce la tunelul care ducea către pietrele prețioase și energetice, deschizătura a fost lovită de un val puternic care s-a propagat din Peștera Rechinilor și care determinat dislocări de roci de pe versanții peșterii. Au avut noroc. Tunelul era foarte greu accesibil fiind nevoiți de multe ori să meargă în mâini tinându-se de bare metalice fixate în tavanul tunelului pentru că jos erau crevase foarte adânci. Câinii Tertim și Egraz erau transportați ce doi frați care erau legați între ei cu o frânghie. Cele două femei Teliria și Dersaria au încercat să traverseze singure, dar datorită umezelii barelor și a oboselii Dersaria a alunecat și a căzut cu tot cu Teliria în crevasă. Spre uimirea tuturor, frânghia de siguranță care le lega s-a agățat de o stâncă la aproximativ cinci metri sub barele de trecere. Teliria a fixat-o pe Dersaria cu frânghia de stâncă și a început cățărarea, ea fiind expertă în așa ceva. Pereții erau verticali, dar aveau mici denivelări fapt ce i-a permis Teliriei cățărarea până la barele de trecere. Braptez și Godraz care deja trecuseră și Stretian și Dretasim care asteptau să treacă în celălalt tunel se uitau cu mare atenție la ce se întâmpla cu cele două femei fiind gata oricând să le sară în ajutor. Torțele celor două femei încă pâlpâiau ceea ce i-a fost de mare ajutor Teliriei la cățărare. După ce Teliria a ajuns la barele metalice, a scos din drept o frânghie, a fixat-o de o bară și a direcționat-o către Dersaria care s-a ancorat așteptând să fie tractată către bare. Braptez a venit imediat s-o ajute pe Teliria împreună reușind să o aducă pe Dersaria să se țină de o bară metalică. Au ajuns în cele din urmă la tunel unde îi așteptau Godraz și câinele Tertim. Stretian și Dretasim și câinele Egraz erau ultimii care trebuiau să treacă de barele metalice fixate pe tavanul tunelului. Barele erau unse cu o substanță uleioasă pentru a le proteja de umezeală iar ultimul care trecea Dretasim, trebuia să le ungă din nou că să se păstreze funcționale. Câinele Egraz s-a zbătut și s-a desprins de frânghia cu care era legat și a căzut în crevasă. Cu greu a fost ținut Tertim să nu sară în prăpastie după fratele lui Egraz. Toți erau foarte supărați nefiind în stare să mai vorbească ceva.

Dretasim: Sunt șanse mici de supraviețuire a lui Egraz, jos sunt stânci ascuțite dar există și un râu subteran care are legătură cu un tunel oblic.

Dretasim: Singura șansă a lui Egraz, dacă scapă de stânci, este să se agațe de acel tunel. Destui getiri care au căzut în prăpastie au supraviețuit întrând pe acest tunel.

Stretian: Sunt sigur că va reuși.

Dretasim: Trebuie să-l ajutăm și noi.

Teliria: Cum?

Dretasim: Strigându-l, vorbind tare și făcându-l pe Tertim să latre deoarece acest tunel oblic va da direct în tunelul nostru cam într-o jumătate de oră de mers. Trebuie să alergăm, apa îl va duce pe Egraz în zece minute la tunel.

În timp ce alergau, getirii au făcut o hărmălaie de nedescris, iar Tertim a lătrat aproape în continuu. După un sfert de oră de alergat l-au auzit pe Tertim bucurându-se. Egraz își aștepta stăpânul bucuros. A fost o mare bucurie pentru toți, inclusiv Dretasim a schițat un zâmbet de bucurie, el care cam tot timpul era un om sobru. Toți au fost spiritual alături de Egraz, au crezut în el că se va salva pentru că : Idealul luptei pentru dreptate, crează idealul unității. Toți au înțeles de la Dretasim că: Treptele încrederii le urci numai prin luptă.

Bucuroși de reîntâlnirea cu câinele Egraz, getiri au hotărât să meargă mai departe către pietrele prețioase dătătoare de energie.

Dretasim: Pentru a ajunge la aceste pietre, care reprezintă generatorul de energie al getirilor vom mai avea de trecut multe obstacole de trecut: apa distrugătoare, plantele agățătoare, tunelul stâncilor ascuțite.

După un sfert de oră de mers prin tunel au dat de mai multe trepte care coborau către un bazin cu apă și care apoi urcau înapoi către tunel. Bazinul era luminat natural din două părți simetrice care erau două tunele săpate în stâncă. Datorită luminii, în apă mișunau tot felul de vietătoare acvatice. Pe exterior, bazinul era flancat de alte două bazine foarte adânci unde erau izvoarele subterane.

Dretasim: Nimeni nu se va atinge de această apă!

Teliria: De ce?

Dretasim: Deși are maxim o jumătate de metru există în interiorul bazinului o specie de pești adusă de getiri care degajă o energie care omoară orice vietate din bazin.

Era o specie de pești care degaja energie electrică foarte puternică. Getirii îi numeau peștii fulger.

Dersaria: Cum trecem acest bazin?

Dretasim: Vedeți tunelul cel mic săpat în tavanul tunelului unde suntem noi?

Godraz: Da

Dretasim: Pe acolo trebuie să introducem o frânghie pe care să o fixăm de cilindru construit în tavanul tunelului în care ne aflăm noi.

Braptez: Nu merge să fixăm o săgeată de o frânghie și s-o lansăm prin cilindru de piatră?

Dretasim: Săgeata trebuie să se prindă de frânghie după ce va fi lansată, nu doar să treacă prin cilindru.

Dretasim: Singura șansă este lansarea unei pietre de care trebuie legată o frânghie.

Dersaria se va ocupa de acest lucru.

Getirii au legat o frânghie de o piatră și Dersaria a lansat-o cu precizie. A ochit cilindru, dar piatra s-a oprit la mijlocul lui. Cu altă piatră Dersaria a lovit piatra de care era legată frânghia, reușind să treacă frânghia de cilindru și să se înfășoare trainic de frânghie, astfel getirii au putut să treacă pe partea cealaltă a bazinul cu apă.

Ultimul a rămas Stretian, dar în momentul trecerii, frânghia a cedat din cauza muchiilor ascuțite a cilindrului din piatră. Stretian a căzut cu ambele picioare în bazin.

Într-o fracțiune de secundă cei doi frați Braptez și Godraz au sărit să-l scoată, dar în același timp cu ei s-au pornit adevărate fulgere subacvatice. A fost scos din bazin, afectat destul de serios. Cizmele erau distruse în totalitate, iar picioarele fiind pline de răni în special piciorul stâng.

Dretasim: Stretian este în viață datorită structurii lui robuste dar și al pietrelor prețioase care sunt la mai puțin de două ore și jumătate de oră de mers de aici.

Dretasim: Astăzi ne oprim aici să înnoptăm, mâine o să ne aștepte și alte pericole până vom ajunge la pietrele prețioase. Dar nu trebuie să cedăm. Pietrele ne vor da energia necesară.

Plantele lui Dretasim au făcut minuni în cazul lui Stretian, cei doi câini ai săi l-au flancat toată noaptea dându-i căldură și energie. Toată noaptea, Stretian nu a fost lăsat singur deloc. Au făcut cu rândul, primul Dretasim apoi Teliria și Dersaria și Braptez și Godraz. Frânghia care a căzut în apă a fost pulverizată de curentul electric emanat de peștii fulger. Două torțe au luminat toată noaptea iar când lumina naturală s-a făcut simțită prezența luminând bazinul, Dretasim a dat deșteptarea. În mod miraculos Stretian s-a înzdrăvenit, dar nu de tot, dreptul a trebuit cărat de altcineva, iar de această problemă s-au ocupat cei doi frați Braptez și Godraz care au cărat schimbul dreptul lui Stretian. Getirii, avându-l ca lider pe Dretasim, au pornit către plantele agățătoare. După mai puțin de un sfert de oră de mers prin tunel au ajuns într-o peșteră foarte înaltă cu mii de liane, fixate de sol dar și de tavanul peșterii. Pe suprafața pereților erau zeci de orificii prin care pătrundea lumina solară. Trebuiau să treacă prin acest desiș de liane pentru a ajunge la tunelul următor.

Dretasim: Aceste liane pe care le vedeți că au peste o sută de metri înălțime, nu trebuie tăiate sau distruse pentru că secretă o substanță extrem de lipicioasă, apoi se retrag fulgerător către tavanul peșterii devenind elicoidale. Aceste liane devin extrem de dure și se desprind greu de pe orice ființă sau obiect. După ce au luat forma elicoidală, nu mai pot fi tăiate sau distruse, ele se pietrifică.

Au început mersul periculos printre aceste liane evitând orice impact cu ele astfel încât să rămână intacte. Teliria a văzut niște flori foarte frumoase la baza acestor liane, și fiind încântată de imaginea care i se oferea, s-a aplecat să le privească mai cu atenție. Mănerul sabiei încovoiate i s-a prins de liană forțând-o să iasă din teacă. Teliria, nu a văzut că liana se afla între teacă și mâner și a vrut să de-a liana la o parte. În acel moment sabia a tăiat liana, care i s-a lipit de mână, ridicând-o la o înălțime destul de mare.

Dretasim: Numai cu ajutorul focului și al apei putem să dezlipim liana de Teliria.

Dersaria: Cum?

Dretasim: Trebuie să dăm foc lianei în dreptul mâinii Teliriei și apoi să o stingem cu apă. Nu este o treabă ușoară.

Braptez: Cum ajungem la ea?

Dretasim: Legăm o frânghie de liana cea mai apropiată, tăiem liana, ea va secreta substanța lipicioasă și ca un resort va lua forma elicoidală.

Dretasim: Trebuie să găsim o liană care va duce unul dintre noi lângă Teliria. Putem după aceea, fără frică, să ne sprijinim pe inelele elicoidale ale lianei și să o ajutăm pe Teliria să se desprindă.

Godraz: Mă duc eu.

Dretasim: Sunt de acord.

După ce Godraz a fixat o frânghie de liana din apropierea Teliriei, ceilalți getiri i-au legat frânghia de ambele mâini pentru a face față resortului realizat de forma elicoidală a lianei după ce a fost tăiată. Dacă era legată numai o mână îi putea disloca umărul lui Godraz. Liana care a prins-o pe Teliria era de dimensiuni mai mici deci nu

a avut așa o forță mare de retragere. Liana de care s-a legat Godraz era grosă, deci smucitura trebuia să fie amortizată de ambele mâini.

După ce a fost tăiată liana, Godraz a ajuns aproximativ în dreptul Teliriei, și-a desfăcut frânghia de la mâini, apoi a uns liana cu substanța inflamabilă pe care o avea la el și i-a dat foc. După ce a suportat mai mult arsuri la mână Teliria a reușit să se desprindă de liană și a rămas susținută de o frânghie, legată de cealaltă liana care îl susținea pe Godraz.

Teliria s-a prins de frânghia de care s-a ancorat Godraz și a ajuns jos la ceilalți getiri. Avea arsuri destul de mari pe mână dreaptă dar ca de obicei Dretasim și-a folosit plantele și leacurile străbune pentru a ajutat-o pe Teliria să-și revină.

După aproximativ două ore de mers au ajuns la un tunel oblic iar la capătul lui se vedeau niște lumini.

Dretasim: În vale după cum vedeți se văd niște lumini: sunt diamantele și aurul care se reflectă în lumina naturală. Aceste diamante aparțin pietrelor pline de energie. Până la aceste pietre prețioase mai avem poate cele mai periculoase obstacole pe care le-am avut până acum: stâncile ascuțite și oamenii cavernelor.

Dersaria: Dar am mai dat peste oamenii cavernelor.

Dretasim: Este adevărat, dar acum au câmp deschis să tragă în noi cu săgeți, iar noi în același timp trebuie să coborâm pe stâncile ascuțite care sunt foarte periculoase.

Godraz: Putem coborâ mult mai repede în coardă.

Dretasim: Coborârea în coadă ne duce la dispariție.

Teliria: De ce?

Dretasim: Pentru că ne vor ataca oamenii cavernelor cu săgeți și cu pietre. Chiar dacă printr-o minune vom scăpa de oamenii cavernelor, nu vom putea scăpa de vulturii de peșteră care sunt crescuți de oamenii cavernelor. Acești vulturi nu au frică de nimic și sunt extrem de feroce. Pe lângă noi vor fi atacate și frânghiile noastre de susținere

Teliria: De ce au atâta ură pe noi oamenii cavernelor?

Dretasim: Pentru că am dus mai multe războaie contra lor și le-am câștigat pe toate.

Godraz: De ce războaie cu oamenii cavernelor?

Dretasim: V-am mai spus odată. Pentru că s-au opus construirii tunelelor pe unde am mers.

Stretian: Dar tunelele getirilor nu-i deranjează deloc pe oamenii cavernelor.

Dretasim: Da, nu-i deranjează, dar tunele subterane sunt realizate pe teritoriile lor. În trecut getirii și oamenii cavernelor au fost prieteni și aliați. Au luptat împreună împotriva edrascilor un neam barbar venit de la miazăzi necivilizat și dornic numai de cotropire, bogății și sclavi. Se spune că și împăratul Stredok provine din acest neam.

Braptez: Atunci nu este de mirare că vrea să ne distrugă și pe noi distrugându-ne generatoarele energetice și chiar obligându-i pe sclavii getiri să nu mai facă copii sau să facă copii cu toți bandiții pământului. Mult ne mai urăște împăratul ăsta pe noi getirii!

Dretasim: Așa este, mulți getiri ai noștri au murit sau au ajuns sclavii împăratului.

Teliria: Dar nu suntem toți sclavii lui, mai sunt și getirii liberi hotărâți să lupte pentru libertatea lor și a fraților lor.

Teliria a vorbit toate aceste cuvinte cu lacrimi în ochi, pentru că: pentru un getir libertatea înseamna chiar viața.

Dretasim: Getirul este făcut să zburde prin munți călare sau pe jos, să asculte susurul izvoarelor, să admire vulturul în zbor, să vâneze în pădurile întunecate, să construiască tot felul de case, să cultive grâu pe câmpiile mănoase și să asculte filozofiile elmiților. Împăratul Stredok împreună cu împărăteasa Incensa vor să ne distrugă luându-ne tot ce ne-a dat zeul nostru Zaltremex și Natura binecuvântată. Cred

că ați înțeles că noi mai avem decât o singură posibilitate: să înfruntăm imperiul împăratului Stredok.

Toți au fost profund impresionați de cuvintele elmitului Dretasim și s-a citit pe fața lor o hotărâre de nedescris specifică getirilor ca să înfrunte imperiul lui Stredok.

Dretasim: Peștera cu pietrele prețioase se vede de aici. Acolo veți găsi două tunele unul spre stânga și celălalt spre dreapta.

Dretasim: Tunelul din stânga va duce către Regatele Nordului și apoi către Regatul Getirilor, tunelul din dreapta vă va duce către palatul împăratului Stredok.

Getirii ascultau cu mare atenție spusele lui Dretasim.

Dretasim: Vom începe coborârea prin partea stângă a versantului cât mai departe de săgețile oamenilor cavernelor. Este drumul cel mai periculos deoarece sunt multe stânci de trecut, dar suntem cel mai bine protejați de săgețile oamenilor cavernelor dacă ei sunt poziționați pe partea dreaptă așa cum îi știam eu. Vom fi apărați de stânci.

Dretasim: Niciodată nu coborâm toți odată. Unul coboară, ceilalți stau cu arbațele pregătite. Dacă o să mi se întâmple ceva știți unde să mergeți: Stretian va merge în Regatul Getirilor și va vorbi cu elmitul Ternesim, iar ceilalți mergeți să distrugeți din interior palatul împăratului Stredok.

Dretasim: Pentru noi, getirii cea mai distrugătoare ființă nu este împăratul Stredok ci împărăteasa Incensa. Ea știe de generatoarele energetice și dorește să le distrugă pentru că astfel distruge neamul nostru vechi de mii de ani.

Braptez: De ce ne distruge dacă ne distruge generatoarele energetice, că doar avem munții noștri, obiceiurile noastre, tradițiile noastre?

Dretasim: Da, este adevărat avem toate astea, dar singura legătură invincibilă este legătura cu zeul nostru Zaltremex. Împăratul, dacă dorește, poate să distrugă toate regatele să rămână numai pustiu, dar dacă avem generatoarele energetice niciodată n-o să ne învingă. Esența spiritului getir merge mai departe și o să apară conducători geniali care vor fi capabili să înfrângă dinastia împăratului Stredok.

Dretasim: Cum am mai spus, luminile pe care le vedeți în peșteră nu sunt de la pietrele energetice, ci de la miile de diamante și miile de bucăți de aur fixate în pietrele energetice care strălucesc în lumina soarelui. Pentru adevărații getiri, valoarea diamantelor și al aurului nu reprezintă nimic. Aurul este valoros pentru oameni, pentru Natură este un simplu element. Aurul reflectă lumina, Soarele o crează. De aici și legătura noastră directă cu Natura.

Dretasim: Fiecare dintre voi, când va ajunge în sala pietrelor energetice, va primi câte o piatră, care se va desprinde de pe pereții sălii.

Dretasim: Aceea este piatra voastră care trebuie să o purtați cu voi în orice călătorie, plină de pericole sau nu, așa cum o port și eu pe a mea. Aceste pietre vă vor lumina calea și vă vor ajuta când credeți că nimeni nu vă mai poate ajuta.

Dretasim: Aceste pietre vă vor arăta sufletul oamenilor: verde cu sclipiri aurii arată viclenia, albastru cu sclipiri argintii arată furia și distrugerea, iar bleu arată bunătatea sufletească.

Dretasim: Dacă veți ajunge acolo fără mine și vor cădea cinci pietre înseamnă că sunt bine, dacă va mai cădea una înseamnă că nu mai sunt deloc sau sunt într-o situație foarte grea.

Dretasim: De voi depinde libertatea getirilor cât și al celorlalte neamuri din Regatele ocupate sau nu de imperiul lui Stredok.

După prelegerea lui Dretasim getirii au început să coboare cu forță în suflet că dreptatea va învinge.

Coborârea era foarte anevoioasă. Prima a coborât Teliria în zece minute a ajuns la pietrele aurite. Al doilea a fost Stretian cu unul dintre câinii săi. Nici nu a coborât bine

că o ploaie de săgeți și pietre s-au abătut asupra getirilor. Pietrele și săgețile zburau din toate părțile fiind numai o chestiune de timp până vor fi omorâți sau răniți.

Nu aveau unde să se ascundă. Văzând aceasta Dretasim a ieșit din ascunzătoare și cu o voce tunătoare a spus.

Dretasim: Sunt Dretasim elmitul getirilor. Pe mine mă vreți, sunt prizonierul vostru, dar lăsați-i pe ceilalți să coboare sunt nevinovați.

S-a făcut o liniște perfectă și timp de câteva minute nu s-a mai tras asupra getirilor cu nimic. De sus a apărut un om masiv care a spus:

Mă numesc Gratsim și sunt căpetenia din nord a oamenilor cavelnelor.

Gratsim: În sfârșit Dretasim te-am capturat după mulți ani de război. Vei plăti pentru toate suferințele și umilința la care ne-ai supus.

Dretasim: Sunt gata să-mi asum toată răspunderea și să plătească pentru asta.

Dretasim: Lăsați-i pe tinerii getiri să meargă mai departe, căci de acest lucru va depinde și libertatea voastră. Vor pune arbaleturile la drepturi și vor merge cu mâinile în sus până la pietrele energetice care după cum bine știți luminează numai în prezența getirilor. S-a lăsat iar liniștea, numai după câteva minute Gratsim a vorbit din nou.

Getirii stăteau calmi și priveau totul cu mândrie.

Gratsim: Tu, Dretasim, vei primi o scară și vei ajunge la noi, ceilalți sunt liberi să plece la pietrele voastre încărcate cu energie. Aceste pietre pentru noi nu au nici o valoare și nici diamantele și aurul din ele. Avem noi destul aur și diamante, mai mult decât voi.

Dretasim: Pietrele acestea energetice ne ajută pe toți.

Dretasim: Bine, este în regulă, ceilalți getiri pot pleca, iar eu voi veni la voi.

Dretasim: Voi, getirii mei, mergeți mai departe știu că veți reuși. Sunt mândru de voi.

Teliria, Dersaria, Stretian, Godraz și Braptez împreună cu cei doi câini, au plecat triști mai departe către sala pietrelor energetice. Au trecut cu greutate de stâncile tunelului oblic, dar într-un final au ajuns în sala pietrelor prețioase și energetice.

Getirii se uitau curioși la aceste pietre care erau dispuse pe jos, ca pietre gigantice, pe pereții sălii ca pietre mici și pe tavanul sălii ca pietre plate și cu suprafețe mari. În peretele din stânga, față de poziționarea lor în sală, erau câteva mici ferestre pe unde intra lumina solară. Această lumină pune în evidență miile de diamante și de bucăți din aur care erau fixate pe aceste pietre. Prin diamantele și aurul existente în sală aceste pietre reprezentau o cameră râvnită de mulți, dar mai ales de împărăteasa Incensa. Ce bijuterii și-ar fi putut face împărăteasa din aceste bogății naturale! Getirii nu erau interesați de aceste bogății fabuloase pentru muritorii de rând, ei erau mult mai evaluați. Acum așteptau lumina pietrelor prețioase și energetice, așa cum le spusese elmitul Dretasim.

Teliria: Stingeti toate torțele! Aici avem nevoie numai de lumina interioară a noastră, a getirilor.

Imediat după stingerea torțelor, pietrele au început să lumineze printr-un bleu deschis. Sala era rotundă, în centru erau pietrele cele mai mari, pe pereții sălii pietrele arătau ca niște candelabre, iar pe tavan, spre uimirea tuturor, pietrele formau hărțile regatelor ocupate și libere. Pe aceste hărți erau zone de culoare albastru cu scipiri argintii, erau zonele ocupate de împărat, iar exact unde era poziționat palatul împăratului era o zonă de culoare verde cu scipiri aurii. În Regatul Dintre Cele Două Râuri, culoarea albastră cu scipiri argintii domina pe hartă. Pe hărți, Regatul Getirilor și Regatul Samerților erau reprezentate de o culoare bleu și erau teritoriile neocupate de imperiul împăratului Stredok. Întunericul imperiului cuprindea încet toate regatele, dar existau getiri liberi care cu puțină șansă aveau posibilitatea să invingă imperiul lui Stredok și al împărătesei Incensa. Deodată, pietrele energetice au pierdut din lumină și

din ele au început să curgă o substanță lichidă de aceeași culoare ca și lumina pe care o emiteau. Pe tavanul sălii, harta Regatului Getirilor și harta Regatului Samerților, au început la granițele lor din sud să devină albastre cu sclipiri argintii. Getirii, uimiți de ceea ce vedeau, au înțeles că armatele imperiului au început cucerirea ultimelor regate libere. Substanța ce se prelingea pe stânci semnifica plânsul oamenilor din cauza suferințelor fizice și sufletești. Era un spectacol trist, dar în același timp fascinant. Getirii umăreau acest spectacol fascinant stând în semicerc, iar cei doi câini stăteau liniștiți la intrarea în această sală fabuloasă. Deodată s-au desprins din pereți cinci pietre energetice extrem de luminoase care au ajuns fiecare la picioarele câte unui getir. Tinerii getiri nu știau dar orice getir avea câte o piatră energetică care era numai pentru sufletul lui. Toți cei cinci getiri au așteptat minute în șir să mai cadă o piatră energetică, nu a căzut și atunci au fost bucuroși că Dretasim trăiește. Fiecare getir și-a luat piatra și a așezat-o într-un buzunar sigur. Pietrele energetice aveau să le fie de folos. Între timp, Dretasim a urcat pe scara care i-a fost aruncată de către oamenii cavernelor și a ajuns, după ce a trecut printr-un tunel scurt într-o sală uriașă pe ai cărei pereți se aflau: săbii, arbalete, arcuri și săgeți, sulite, săbii încovoiate, harnașament pentru cai diverse covoare realizate din cânepă cu motive geometrice frumos colorate, câni și farfurii din lut frumos ornamentate. Foarte multe din aceste lucruri erau capturate de la getiri și erau expuse ca trofee.

Patru mese dreptunghiulare reunite, formau un careu dreptunghiular și reprezentau masa căpeteniilor și înțelepților. Singur, pe una din laturile mici ale acestui dreptunghi stătea pe un scaun din lemn Dretasim cu respectul ce i se cuvenea. Oamenii cavernelor chiar dacă îl urau pe Dretasim îl respectau în același timp ca fiind mare elmit al getirilor.

Gratsim: În șfârșit după atâta amar de vreme te avem prizonier.

Dretasim: După atât amar de vreme m-am predat, nefiind învins. Am făcut acest lucru ca să scape tinerii getiri și să meargă să-l distrugă pe împărat și să ia legătura cu frații noștri din Regatul Getirilor.

Gratsim: Pe noi nu are cum să ne cucerească pentru că nimeni nu poate ajunge la noi.

Dretasim: Armatele imperiale, dacă vor ști unde sunteți vor distruge tot muntele și tot o să vă găsească. Nu uitați, că stați lângă pietrele energetice ale getirilor pe care împărăteasa vrea să le distrugă cu orice preț.

La un moment dat, Dretasim a scos din buzunar o piatră care lumina exact ca pietrele energetice ale getirilor. Un zâmbet a apărut pe fața sa sobră. Știa că tinerii au făcut rost de pietrele energetice.

Gratsim: Vei fi judecat de oamenii cavernelor.

Dretasim: Aștept judecata voastră.

Dretasim: Mă aștept de la voi să înțelegeți că nu getirii sunt problema voastră cea mai stringentă, că nu getirii sunt dușmanii voștri cei mai aprigi. Moral, am greșit că am făcut tunelele subterane pe teritoriul vostru, dar elmiții noștri au prezis cu sute de ani în urmă, că o să apară un mare imperiu al răului care va distruge orice popor, orice om liber.

Dretasim: Dacă nu erau tunele subterane, nu puteam acum să ajungem la frații noștri getiri și să încercăm să distrugem palatul imperial.

Gratsim: Pe noi nu ne interesează împăratul.

Dretasim: Dar pe voi ce vă interesează?

Dretasim: Să stați ascunși în niște grote și să ne spuneți că sunteți oameni liberi? Nu vă place să luați contactul cu alte civilizații că să progresați și voi?

Toți șefii au încruntat din sprâncene simțindu-se jigniți că nu sunt așa evoluți ca getirii și poate ca alte neamuri.

Oamenii cavelor erau medii la înălțime, erau vânjoși și luptători excelenți. Erau îmbrăcați în blănuri de animale și ca arme aveau săbii drepte și scurte cu mânere metalice unde erau încrustate diamante, tuburi cu săgeți și praștii cu pietre. Getirii erau mai evoluți, dar pe undeva aveau ceva în comun cu oamenii cavelor.

Dretasim: Când alții suferă, voi ce faceți, nu vă luptați cu răul?

Dretasim: Eu îi știu pe oamenii cavelor oameni viteji și dreți. Avem o șansă să devenim din nou prieteni cum eram în trecut și să luptăm împreună asupra răului imperial. Toți se gândeau la ce a spus elmitul getirilor Dretasim.

Dretasim: Getirii au cerut de nenumărate ori pacea cu voi, dar de fiecare dată ați refuzat. Dacă ați fi fost de acord acum erați și voi mai dezvoltați din punct de vedere tehnic pentru că erați nevoiți să colaborați cu oameni din toate regatele chiar dacă erau ei asupriți de împărat. Ar fi fost mai bine pentru voi.

Dretasim: Împreună putem să-l învingem pe împăratul Stredok. Am simțit în câmpul energetic al pietrelor o fluctuație energetică și mi-am dat seama că împăratul a început cucerirea Regatului Getirilor.

Dretasim: Tunele subterane în esență nu vă deranjează cu nimic, dimpotrivă ar fi trebuit să ne apropie. Prin aceste tunele trebuia să fie un flux continuu de mărfuri și civilizații între getiri și oamenii cavelor. În trecut am făcut parte din aceeași civilizație, iar un exemplu este că avem aproape același grai. Păcat că timpul ne-a dezbinat. Avem acum o șansă de împăcare.

Dretasim: Aștept hotărârea voastră.

După câteva minute de consultări Gratsim a spus:

Gratsim: Da, ne-am retras în caverne pentru că sufletele noastre au fost prea mândre să accepte pacea cu voi. Pierdusem toate războaiele cu voi getirii și pentru pace doream să câștigăm unul.

Dretasim: Este momentul să câștigați un război împreună cu noi, nu contra noastră.

Gratsim: Chiar dacă stăm în caverne ieșim destul de des după vânat și câteodată mai facem și comert. Este drept că de când a venit împăratul la putere nu am mai făcut aproape nici un negoț. De când Stredok a cucerit aproape toate regatele trăim la limita subzistenței, simțim cum sufletele noastre se deteriorează în fiecare zi, simțim că nu mai suntem războinicii de altădată.

Gratsim: Toți războinicii și înțelepții noștri au hotărât că trebuie să luptăm alături de getiri și de alte neamuri libere pentru a-l înfrânge pe singurul nostru dușman: Împăratul Stredok.

Dretasim și Gratsim au dat mâna bărbătește și cu un entuziasm de nedescris au fost de acord să înceapă pregătirile pentru război.

Dretasim: Incensa, care prin globul ei știe aproximativ pe unde se află pietrele prețioase energetice, va dori să le distrugă cu orice preț. Acestor pietre le mai spunem prețioase pentru că pe suprafața lor sunt încrustate cu diamante și aur de cea mai bună calitate.

Dretasim: Trebuie să mă duc înapoi la getiri mei din Canion să-i anunț și să-i ajut să se pregătească de război.

Gratsim: Nu trebuie să te duci personal, le scrii un bilet și îl trimitem prin păsările noastre călătoare special dresate pentru așa ceva. Prindeam sau cumpăram păsări călătoare, le dresam și ele se duceau cu bilete scrise în zonele unde s-au născut sau unde își aveau cuiburile. Avem păsări și din zona Canionului vostru. Așa că tu numai **trebui** să-l scrii și noi ți-l trimitem cu ajutorul unei păsări.

Dretasim: Este un ajutor excelent pentru mine și getirii din canion.

Dretasim: Trebuie să ajung acum în sala pietrelor energetice pentru a vorbi cu tinerii getiri.

După o jumătate de oră de mers Dretasim a ajuns la getiri care aveau nevoie de îndrumările lui. Bucuria a fost extraordinară când l-au văzut pe Dretasim. După ce le-a spus că oamenii cavernelor s-au alăturat luptei lor, au devenit și mai hotărâți de a-și duce misiunea până la capăt.

Dretasim: Tu, Stretian te vei duce la elmitul Ternesim să se retragă din fața armatelor imperiale să-și ducă oamenii care nu sunt luptători în Munți Argintii unde sunt multe peșteri și să-și ducă soldații la Cetățuile Circulare care sunt construite simetric pe pereții Canionului Lupilor. Getirii aveau un respect deosebit pentru lupi și vulturi. Acest canion este singura mare opreliște în fața armatelor imperiale. Dacă pierde aceste cetăți, împăratul va avea drum liber până la alte pietre prețioase și energetice care sunt foarte asemănătoare cu cele de aici. Trebuie să trimită solii la samerți care au o șansă să-și păstreze regatul liber, dacă trimit trupe să lupte alături de getiri. Ți voi da și niște documente în care voi scrie aceleași lucru care ți le-am spus și ție.

Dretasim: Tu cu câinii tăi trebuie să ajungeți acolo la frații noștri getiri.

Dretasim: Voi, Teliria, Dersaria, Godraz și Braptez după ce veți ieși din scurtul tunel de câțiva kilometri, trebuie să mergeți pe jos aproximativ optzeci de kilometri, până să ajungeți la palatul imperial a lui Stredok. Palatul are trei centuri de siguranță până să ajungeți la ultimul zid de apărare care este înconjurat de un șant imens de apărare și care poate fi trecut pe două poduri rabatabile diamentral opuse. De mulți ani arhitecții, inginerii și sclavii imperiului realizează eforturi supraomenești ca să termine această construcție megalomană.

Cu un zâmbet ironic Dretasim a spus: Noi trebuie să-i ajutăm să nu se mai chinuie, trebuie distrusă clădirea.

Dretasim: La capătul tunelului veți găsi substanță explozibilă cu care getirii săpau tunele, veți găsi săgeți și arbalete performante, obiecte metalice de cățărare pe stânci și multe alte lucruri care vă vor ajuta în lupta voastră.

Toți s-au uitat pe tavanul sălii, armatele imperiale înaintau pe teritoriul getirilor liberi. Dacă va fi cucerit Regatul Getirilor nu mai exista nici o șansă pentru lumea liberă.

Dretasim: Zeul nostru Zaltremex să fie alături de voi!

După ce Stretian și-a luat rămas bun de la Teliria, Dersaria, Godraz și Braptez a început să-i străbată repede pe cei aproximativ două sute de kilometri pe care-i avea de parcurs până la Regatul Getirilor.

După aproximativ două ore de mers Teliria, Dersaria, Godraz și Braptez au ajuns la capătul tunelului. Acolo au găsit toate lucrurile despre care le-a spus Dretasim. Au găsit vârfuri de săgeți care puteau penetra piatra dacă erau lansate de pe arbalete, au găsit inele metalice care aveau sisteme de prindere în piatră, și recipiente din lut cu substanță de lipit. După ce au luat lucrurile necesare, getiri au coborât cam o sută de metri pe un tunel oblic și au dat peste un bazin.

Godraz: După cum am intrat în tunel cu Dretasim așa și trebuie să ieșim din tunel. Deci ieșirea este undeva în bazinul din fața noastră. Teliria a lansat o săgeată cu vârful care penetra stânca și văzut că funcționează. Tot ea a fixat cu o piatră specială, extrem de dură un inel metalic în peretele tunelului oblic. A mers fixat și acesta.

Braptez: Eu și Godraz vom intra în bazin să căutăm ieșirea către un râu sau un lac. Voi două ne susțineți cu frânghiile iar frânghiile la rândul lor trebuie susținute de inele metalice fixate în pereții tunelului. Cei doi frați au intrat în bazinul cu apă. Godraz a mers la stânga și era susținut de Teliria, iar Braptez a mers la dreapta și era susținut de Dersaria.

Godraz a ieșit primul și a spus că pe partea lui este un izvor puternic subteran, dar nici un tunel să poată ieși. Braptez încă mai căuta tunelul, când brusc Dersaria a simțit o smucitură după care frânghia o trăgea către apă. Au sărit imediat Teliria și Godraz să

o ajute și au tras toți trei de frânghie. Cu mare greutate l-au putut scoate afară pe Braptez care revenindu-și cu greu a spus:

Există un tunel în interiorul bazinului pe unde vom putea ieși într-un lac sau râu. Viteza în interiorul bazinului este foarte mare. Dacă nu erați voi acum, eram tras de curentul de apă. Getirii au hotărât să intre câte doi în apă susținuți de o frânghie. A fost o alegere înțeleaptă. Erau pregătiți să intre în bazin și să meargă în sfârșit pe suprafața pământului după zile întregi de mers prin tunele. Primii au intrat în apă Teliria și Godraz. Tunelul prin care trebuiau să treacă era destul de mic, era puțin mai larg decât un om, era foarte înclinat și complet plin cu apă rece și limpede. Cei doi getiri Teliria și Godraz au trecut repede de tunelul subacvatic și au ajuns într-un lac unde au fost nevoiți să înoate cel puțin zece metri până la suprafață. La suprafața lacului au respirat adânc observând în același timp că lacul se găsea înconjurat de munți cu pereți abrupti. Pe marginea lacului, getirii au observat santinele din douăzeci în douăzeci de metri. Erau soldații împăratului. Era deci o sursă importantă de apă care trebuia apărată. Teliria și Godraz au avut mare noroc că la suprafața lacului erau destule stânci de mari dimensiuni căzute de pe versanți, ei ieșind la suprafața lacului exact lângă o stâncă mare fapt ce i-a ajutat să nu fie observați de către soldați.

Teliria: Este Lacul Dintre Munți despre care ne vorbea Dretasim.

Godraz: Da, așa este și ne mai spunea în prelegerile lui că trebuie să existe o înfloritoare civilizație getiră pe valea Râului Dintre Munți care izvorește din acest lac.

Teliria: Dar cum să existe civilizație getiră de-a lungul albiei, când soldații împăratului îl apără?

Godraz: Vom vedea dacă există vreo civilizație getiră, deocamdată văd că este construit un baraj din pietre deci există un sistem de alimentare cu apă.

Nici nu apucaseră să termine discuția că și-au făcut apariția Dersaria și Braptez epuizați și dornici să respire cât mai mult oxigen după o scufundare destul de lungă. Printr-un gest al său, Godraz le-a spus să nu vorbească arătându-le soldații imperiali pe marginea lacului.

Dersaria: Simțurile îmi spun că barajul s-a făcut din porunca împăratului Stredok și alimentează cu apă palatul. Altfel de ce ar fi păzit?

Soldații imperiali erau bine echipați: aveau scuturi mari dreptunghiulare, săbii drepte, arcuri cu săgeți, iar cei care păzeau strict barajul aveau sulite. Erau îmbrăcați în pantaloni și manta soldățească de culoare neagră, purtau toți veste metalice și coifuri. În picioare aveau veste din material gros care semăna cu cânepa. Lacul avea un diametru de aproximativ o sută de metri, era păzit de șase soldați dispuși în semicerc. Patru erau pe marginea lacului, iar doi stăteau pe coronamentul barajului. La un semn cei patru soldați s-au îndreptat către cei doi soldați de pe baraj. Fiind o depresiune muntoasă cuvintele soldaților aveau ecou. Cei șase vorbeau într-un dialect al Regatelor Nordului pe care îl cunoșteau Teliria și Godraz. Fiecare soldat avea pe mână dreaptă o brațară metalică dotată cu cristal fixat în interiorul brățării. Cristalul din interiorul brățării era de aceeași esență ca și globul împărătesei Incensa și era încărcat energetic pentru a putea să fie reperat în afara celor trei ziduri de protecție ale palatului imperial. Spionul Nardrek care a văzut Canionul a lăsat o brațară exact ca cele care le poartă soldații imperiali. Acest loc era cam la optzeci de kilometri de palatul imperial deci era monitorizat în permanență de globul împărătesei Incensa.

Toată lumea știa că împărăteasa avea un glob mare care putea repera orice cristal care provenea din globul ei. Nimeni nu știa în profunzime tehnologiile vrăjitoarei și împărătesei Incensa. Getiri aveau să vadă primii aceste lucruri.

În afară de Împăratul Stredok, de împărăteasa Incensa și de câțiva zeci de supuși de rang înalt ceilalți purtau brățări, aceleași brățări chiar dacă erau situați pe nivelele diferite ale societății. Unul dintre soldați a spus:

Soldatul: După ce împăratul va învinge Regatul Getirilor și Regatul Samarților o să-i prindă bine o cană cu apă rece din lacul păzit de noi.

Alt soldat: După victorie și împărătesei Incensa o să-i prindă bine o baie caldă cu apă care provine tot din lacul păzit de noi.

Teliria: Din acest lac pleacă sistemul de alimentare cu apă a întregului palat.

Alt soldat: După ce învinge împăratul pe toți getiri, inclusiv pe cei din Canion spionul Nardrek o să fie avansat la gradul de general.

Alt soldat: Aproape toate zonele libere au fost cucerite de împărat și acum se dau lupte grele cu getirii așa mi-a spus unul dintre soldații care mă schimbă în post.

Alt soldat: Eu în zonele acelea am familia și sunt îngrijorat și trist pentru că până la urmă ne vom pierde cu toții libertatea. Am fost luat prizonier și lupt în armata împăratului ca să nu devin sclav. Am preferat să stau în frig aici decât să fac rău oamenilor.

Alt soldat: Deși provin din Regatele Nordului pe mine nu mă mai interesează aceste regate, eu sunt soldat al imperiului și imi place acest lucru. Imperiul îmi dă posibilitatea să jefuiesc, să am câte slave doresc, să-mi strâng avere. Îmi doresc din tot sufletul ca împăratul să câștige războiul.

Teliria: Numai câțiva soldați din armata împăratului mai respectă locurile de unde au plecat. Putera negativă a bogăției nemeritate, forța energetică negativă a împărătesei Incensa, au distrus multe suflete și continuă să le distrugă. "Cine destrămă națiuni destrămă istoria". "Esența bogăției distruge libertatea".

Teliria: Toți vom ajunge așa dacă pierdem acest război dar sunt convinsă că îl vom câștiga.

Getirii au putut să iasă pe malul stâng privind din dreptul tunelului și profitând de întrunirea celor șase soldați.

Braptez: Eu mă duc să cercetez canalul de alimentare cu apă, voi stați aici.

După câteva minute Braptez s-a întors.

Braptez: Canalul este din pietre care au fost fixate cu ajutorul unei substanțe foarte dure, este cu apă jumătate și poți înota prin el. Pentru mine acest canal este soluția. Știu să înot bine.

Godraz: Dar sunt aproximativ optzeci de kilometri de înotat prin acest canal.

Braptez: Nu vă faceți probleme. Le voi oferi o surpriză imperialilor, mai ales împărătesei Incensa.

Dersaria: Este foarte riscant!

Braptez: Nu este mai riscant decât ce aveți voi de făcut.

Braptez: Voi trebuie să escaladați munții.

Toți patru erau pregătiți pentru marea confruntare și și-au spus în mintea lor: Cu Zaltremex înainte!

Dersaria: Cu ce au ajuns soldații aici ?

Teliria: Cred că au cai la baza muntelui. Că doar nu se aruncă în apă, ca Braptez și ajung direct în baia împărătesei!

Teliria a schițat un zâmbet și s-a uitat puțin ironică la Braptez.

Godraz: Dacă caii soldaților sunt jos la baza muntelui și dacă ne grăbim ajungem acolo cam într-o oră.

Teliria: După ce ne vezi în vârful muntelui mai aștepți ceva timp și poți intra în canalul care te va duce direct în palatul imperial.

Armatele împăratului Stredok s-au îndreptat spre trei direcții:

- prima direcție: către Regatul Getirilor cu obiectiv clar de a distruge cetățile funcționale, sala cu pietre energetice care era aproape identică cu cea de pe teritoriul oamenilor cavernelor și cetățile de graniță dintre Regatul Samarților și Regatul getirilor. În această direcție au fost trimiși aproximativ o sută de mii de soldați conduși de însuși împăratul Stredok și trei dintre generalii săi Sapek, Taprek și Aldruk.

- a doua direcție: către Canionul Getirilor pentru a-l distruge definitiv și a-i lua în sclavie pe getiri. În această direcție s-a îndreptat o armată de aproximativ doisprezece mii de oameni conduși de generalul Talmal și de spionul Nardrek.

- a treia direcție: către pietrele prețioase energetice aflate pe teritoriul oamenilor cavernelor. În această direcție, după ce a așteptat să vadă dacă cele două armate au ajuns la destinație, s-a îndreptat împărăteasa Incensa împreună cu generalul Elmer conducând o armată de cincisprezece mii de soldați.

Împărăteasa nu știa precis unde este locul pietrelor energetice dar îl va căuta cu tenacitatea ei bine cunoscută. Știa de la spionul Nardrek unde este poziționat Canionul, iar pe undeva între Canion și Palatul imperial trebuia să fie sala cu pietre energetice.

Armata împăratului era formată din optzeci de mii de pedestrii și o cavalerie de douăzeci de mii. Toți soldații erau bine instruiți și foarte bine echipați. Fiecare soldat avea arbaletă și două tolbe cu săgeți, una cu săgeți normale, iar cealaltă cu săgeți care erau înfășurate în câlți îmbibați într-o substanță inflamabilă care era folosită la fabricarea torțelor. Armata împăratului avea care de luptă pe care erau dispuse arbalete, pe mai multe nivele. Aceste arbalete erau de trei ori mai mari decât cele ale soldaților și lansau săgeți cu o viteză devastatoare pentru orice fortăreață construită din lemn. Armata împăratului mai avea catapulte care puteau arunca pietre sau materiale în flăcări la distanțe mari. Împăratul Stredok avea o gardă personală de două mii de soldați care purtau numai sulite și scuturi și formau un careu în jurul împăratului. Opt călăreți mergeau în jurul lui și în caz că se abătea asupra lor o ploaie de săgeți, îl protejau cu scuturile lor. Împăratul era călare pe un cal negru robust cu un harnașament negru încrustat cu pietre prețioase și având desenate pe el figuri geometrice din aur. În șaua împăratului era încrustat un cristal din același material ca și globul împărătesei pentru ca împărăteasa să știe mișcarea trupelor în teren. Oamenii din Teritoriile Regatelor Nordului au fost luați prin surprindere, cele două forturi în care s-au adăpostit au fost distruse foarte repede, puțini dintre ei au scăpat de tăvălugul imperial. Cei care au scăpat au trecut granița în Regatul Getirilor. Mulți dintre spioni erau infiltrați de împărăteasa Incensa în toate regatele inclusiv în Regatul Getirilor. Acești spioni nu știau locația pietrelor energetice, nu știau potecile din munți pe care numai getirii din generație în generație o știau. Getirii aveau grijă să-și țină cu trăinicie secretele știute din străbuni.

Sala pietrelor energetice de pe teritoriul Regatului Getirilor era știută doar de elmitul Ternesim, oamenii de încredere ai elmitul Ternesim știau numai ei zeci de poteci secrete care duceau către munți în care getirii puteau fi greu de găsit. Getirii au atacat de câteva ori armata împăratului Stredok lansând o ploaie de săgeți. Soldații împăratului au ripostat trăgând o ploaie de săgeți deasupra locului de unde s-a tras asupra lor și au scos din luptă arcașii getiri.

Ternesim: Trebuie conduși civilii din Regatele Nordului cât și civilii getiri către Peșterile din Pasul Izvoarelor și Izvorul Vulturului din Munții Argintii. Toți acești civilii după calculele mele în jur de trei mii de oameni trebuie protejați de soldații

împăratului. Două sute de războinici getiri să-i conducă până la locurile spuse de mine.

Războinicii getiri din Regatul Getirilor aveau aceleași haine și arme ca și getirii din Canion. Erau călăreți, arcași, înotători și cățărați excelenți. De mici erau căliți cu duritățiile munților, fapt ce le-a adus numele de războinicii munților. Cei care demonstau că nu au aptitudini de războinici deveneau agricultori și constructori și se bucurau de respect din partea getirilor. La getiri existau și femei războinice așa cum erau Dersaria și Teliria. Deși formau un popor extrem de dârz, getirii aveau o societate evoluată unde libertatea și valorile erau respectate. În regatul Getirilor munții reprezentau majoritatea suprafeței, dar aveau și dealuri și câmpii unde practicau agricultura. Aveau sisteme de irigații ingenioase ceea ce îi ajuta să aibă recolte mănoase. Multe dintre recolte au fost distruse de armata împăratului pentru înfometarea populației, dar împăratul nu știa că getirii aveau provizii în munți și puteau rezista ani de zile asediului, apa fiindu-le la îndemână. Chiar dacă împăratul putea să distrugă un munte sau doi nu-i putea distruge pe toți, fapt ce le permitea getirilor să ducă un război fără menajamente cu soldații împăratului. Să fi uitat Ternesim de cetățile circulare din Canionul Lupilor?

Getirii au trimis soli în Regatul Samerților rugându-i să trimită urgent soldați prin nordul regatului ca să facă joncțiunea cu getirii retrași în nordul regatului deoarece situația era foarte grea, iar ajutor din altă parte nu se întrevedea.

*

Stretian trebuia să treacă prin tunelul subteran ce pornea de la sala pietrelor energetice și se termina în Regatul Getirilor, singurii lui însoțitori fiind cei doi câinii ai săi: Egraz și Tertim. După aproximativ două ore de mers, Stretian a dat de o spărtură în tunel care a apărut datorită dislocării unei stânci. Când s-a uitat în jos pe acea crăpătură a văzut o prăpastie imensă. Stretian nu s-a mai uitat și în sus deoarece a crezut că prăpastia se continuă mulți metri până în vârful muntelui. În sus era maxim un metru până la o pădure. Și-a continuat drumul prin tunel pentru că nu avea timp de pierdut. Stretian a văzut pe pereții tunelul zgărieturi, dar nu le-a dat importanță. După cinci minute de mers, piatra energetică s-a aprins într-o culoarea verde cu sclipiri aurii dar a fost prea târziu să reacționeze pentru că în câteva secunde a primit o lovitură puternică în umărul drept. Datorită loviturii a fost aruncat câțiva metri. Pentru puțin timp nu a mai știut unde se află dar auzea ca prin vis câinii lătrând cu furie. Și-a revenit și a văzut o luptă aprigă între câinii lui și un urs foarte mare și fioros. Ursul dorea să vină către el, câinii îl mușcau și îl întorceau din drum. Torța încă ardea și era la o distanță de doi metri în fața lui. S-a dus să o ridice cu mâna dreaptă, dar l-a durut atât de tare încât a trebuit să folosească mâna stângă. La aproximativ patru metri de locul unde a fost lovit, a găsit arbaleta care era armată și a tras asupra ursului rănindu-l. Ursul rănit s-a retras a fugit prin spărtura din tunel. Stretian și-a pansat umărul cu plantele date de Dretasim. După aceea și-a continuat drumul prin tunel. Piatra energetică a reacționat cu întârziere datorită forțelor negative transmise de împărăteasă. După ce a mers timp de o zi fără să se odihnească a căzut de oboseală în tunel și a adormit.

Dimineața a fost trezit de câinii care erau agitați. Stretian s-a ridicat în picioare și-a pus dreptul în spate și-a armat arbaleta și a început să meargă înainte. După scurt timp, a început să simtă miros de fum în tunel, deci a dat după atâtea zile de mers prin tunel, de oameni. După socoteala lui, având în vedere că a mers două zile aproape continuu ar fi trebuit să se afle pe teritoriul Regatelor Nordului care era stăpânit de soldații imperiali. Deci trebuia să fie atent. Trebuia să fie undeva la

granița cu Regatul Getirilor. A ajuns la o ramificație, pe stânga un tunel mic făcându-și apariția. De acolo venea fumul. Acest tunel se termina cu o ușa de piatră. Prin ușa de piatră erau săpate două canale în care erau fixate două bare, iar barele erau fixate în peretele tunelului. Barele intrau în două creneluri săpate în piatră și astfel ușa rămânea închisă și se putea deschide numai prin interior. Stretian a deschis ușa, a scos câinii și după aceea a ieșit și el. Au ieșit într-un tunel de pământ și cu sabia în mână Stretian și-a făcut loc printre rădăcinile copacilor. Tunelul se deschidea într-o pantă de munte împădurită. Amonte de capăt se vedea un fum gros și la câteva sute de metri mai sus pe pantă se auzeau vorbind oameni, plânsete de copii, nechezat de cai și lătrat de câini. Stretian a început să urce către oamenii ce se auzeau, după aproximativ două sute de metri de urcuș a ajuns într-un luminiș unde erau construite zeci de case din lemn, iar în jurul lor erau oameni care se îndeletniceau cu diverse treburi. Într-o parte erau căpetenile și înțelepții care stăteau în semicerc și vorbeau. Aproape toți aveau săbii încovoiate și arcuri cu săgeți. După îmbrăcăminte și după dialecte îi recunosc ca fiind getiri și oameni din Regatele Nordului. Regatele Nordului de fapt reprezintă o uniune de mai multe regate mici.

Stretian și-a făcut apariția în luminiș și cu o voce răsunătoare a spus:

Stretian: Sunt getir din Canion și vin din partea elmitului Dretasim. Îl caut pe elmitul Ternesim. Trebuie să învingem armatele împăratului Stredok.

Din grupul de războinici s-a ridicat un om bătrân și a spus:

Mă numesc Dreztan sunt fratele elmitului Ternesim.

Dreztan: Mă bucur că avem printre noi un getir hotărât să lupte împotriva împăratului Stredok.

Stretian i-a dat lui Dreztan documentul scris și sigilat de Dretasim.

Dreztan: În Regatele Nordului soldații imperiali au făcut prăpăd, au trecut satele și așezările noastre de cult prin foc și sabie. Au distrus tot!

Stretian: Dar nu ne-au distrus credința în Zaltremex.

Dreztan: Încă mai avem pietrele prețioase și energetice la loc sigur, dar sunt îngrijorat că le vor găsi și pe acelea și o să le distrugă, Va fi o grea lovitură pentru noi, ca popor.

Stretian: Atâta timp cât avem munții noștri, credința în Zaltremex, vom găsi alte pietre pline de energie.

Stretian: Puterea gândului dinamizează forța idealului!

Dreztan: Voința vine din ideal, iar idealul din credință.

Stretian: Cărările munților reprezintă istoria străbunilor!

Stretian: Nimeni nu ne poate înfrânge atât timp cât suntem frați cu munții, cu pâraiele, cu pădurile și înțelegem graiul animalelor.

Stretian: Trebuie cât mai repede să ajung la elmitul Ternesim, fratele tău ca să-i dau acest mesaj, legat de coordonarea precisă a rezistenței noastre.

Dreztan: Nu te mai odihnești puțin? Stai noaptea asta la noi și mâine în zori pleci odihnit.

Brusc din mulțimea de oameni a ieșit un om și a spus:

Da, are dreptate Dreztan, stai la noi toată noaptea pentru că te poți odihni și sunt și foarte mulți lupi periculoși prin pădurile acestea.

Stretian: Getirii respectă lupii, iar lupii nu atacă niciodată un getir hotărât care crede în Zaltremex.

Lui Stretian i s-a părut ceva ciudat la acest om. Avea aceeași privire cu al spionului Nardrek care a venit la Canion. Faptul că acest om dorea atât de mult ca Stretian să ajungă poimâine la elmitul Ternesim, i-a dat de bănuț lui Stretian.

Stretian: Tu care ai vorbit cum te numești și de unde ești?

Mă numesc Lardek și sunt din Regatul Platourilor Însorite.

Lardek: Făceam negoț cu oamenii din Regatele Nordului când tăvălugul soldaților imperiali m-a forțat să mă refugiez cu acești oameni. Le sunt recunoscător că m-au primit.

Stretian: Vino te rog lângă mine ca să dăm noroc, ca între bărbați că acum tot lupți cu noi împotriva împăratului Stredok.

Când a auzit aceste cuvinte Lardek s-a uitat cu ură la Stretian. Câinii lui Stretian când l-au văzut că se apropie au început să-l mârâie, dar au tăcut la o comandă promptă a stăpânului lor. În timpul ce dădeau noroc cu prinderea reciprocă a antebratelor, Stretian a observat că are o brățară metalică. În acel moment Lardek a scos cuțitul și a vrut să-l lovească pe Stretian. Instantaneu cei doi câini au sărit pe el punându-l la pământ. Toți erau uimiți de ce se întâmplă.

Stretian: Lardek are brățara imperială la mâna dreaptă, deci este spionul împăratului.

Dreztan: Cine ești tu?

Lardek: Sunt getir și vă urăsc, urăsc credința voastră, ador aurul împăratului care îl primesc când trădez oamenii liberi așa cum sunteți voi.

Toată lumea a amuțit de durere: un getir în slujba împăratului.

Lardek: Împăratul știe unde sunteți și o să trimită un detașament de elită să vă distrugă pe toți.

Dreztan: Asta reprezintă forța distructivă a împăratului Stredok, dar mai ales a împărătesei Incensa. Împărăteasa este expertă în a distruge suflete și de a face din oameni simpli executanți.

Stretian: Îi fanatizează pe toți distrugându-le credința în Zaltremex.

Stretian: Acum să-l flancheze patru getiri pe acest nemernic și să-l trimită cât mai departe.

Stretian: Sunt trist că există astfel de oameni, mai ales că este un getir.

Dreztan: Era un getir fără caracter puternic, dar fără forța distructivă nu putea să facă rău.

Stretian: Am nevoie de un cal și ceva mâncare ca să ajung cât mai repede la elmitul Ternesim din Regatul Getirilor.

Dreztan: Trebuie să mergi prin vestul Regatului Getirilor ca să poți să ajungi cu bine în nord și să faci joncțiunea cu Ternesim.

Dreztan i-a explicat pe ce drum trebuie să o ia ca să poată să ajungă cât mai repede la elmitul Ternesim. Stretian și-a luat rămas bun de la oameni, apoi și-a urnit calul să galopeze ca să ajungă cât mai repede în Regatul Getirilor. Câinii lui îl urmau credincioși alergând în urma calului. Stretian a luat-o pe potecile munților cu sufletul încrezător că neamul getirilor nu va dispărea și că victoria finală va fi a acestor războinici ai munților. După câteva ore de călărit pe potecile munților calul lui Stretian a început să dea semne de neliniște. Brusc în fața lor au apărut peste zece lupi mari și suri. Stretian a coborât după cal, a ținut calul de hățuri și s-a uitat cu hotărâre la lupi spunându-le într-un dialect vechi getir să plece din calea lui, că nu le face rău, că trebuie să ajungă la frații lui getiri și că Zaltremex îl sprijină în lupta lui. Când lupii au auzit de numele Zaltremex toți s-au dat la o parte din potecă. După ce Stretian a trecut de ei, lupii au luat-o la fugă înaintea calului pentru a-i arăta poteca corectă. După ce au alergat aproximativ două ore lupii au ajuns pe vârful unui munte și s-au uitat în zare. Se uitau la războinici getiri. A ajuns și Stretian cu cei doi câini ai săi și au văzut la baza muntelui mii de războinici getiri știuți de toată lumea ca războinicii munților.

Stretian a început să coboare încet către războinicii getiri și de la mijlocul versantului s-a mai uitat o dată la haita de lupi. Toți lupii stăteau în linie nemișcați urându-i succes în grelele lupte ce vor urma. Atât lupii cât și Stretian și câinii s-au

întors și au plecat fiecare pe drumurile lor. Era dimineață devreme. Lupii l-au condus toată noaptea pe Stretian până să ajungă să-i vadă pe războinicii getiri. Părea că războinicii munților sunt aproape, dar Stretian a trebuit să meargă aproximativ trei ore până să ajungă aproape de getiri. Înainte cu câteva sute de metri de tabăra getirilor mai multe săgeți s-au înfipt în pomii aflați înaintea lui. Erau santinelelor getirilor. Patru inși s-au îndreptat către Stretian cu arcurile pregătite de tragere. Stretian le-a vorbit în dialectul getir. Văzând acest lucru santinelele au început să fie mai pașnice. De altfel îmbrăcămintea lui era asemănătoare cu cea a santinelelor.

Stretian: Îți salut pe războinicii getiri. Numele meu este Stretian, sunt războinic getir din Canionul Getirilor din Regatul Dintre Cele Două Râuri. Sunt trimis de elmitul Dretasim, cu un document semnat de el, pentru elmitul Ternesim. Sunt sfaturi utile, pe care trebuie să le luăm în calcul în lupta cu soldații imperiali.

Stretian a fost condus de doi războinici getiri la căpeteniile getirilor, conduse de elmitul Ternesim. În caz de război, elmiții erau conducători supremi. Elmiții mai erau denumiți și războinicii supremi. Erau într-o înfrățire totală cu Natura, știau să folosească în mod perfect avantajele terenului, erau lideri spirituali fiind singurii care aveau voie să propăvăduiască credința zaltremexiană printre getiri dar și printre alte popoare.

După ce a trecut de o parte dintre soldații getiri, Stretian a observat mai mulți războinici care stăteau în semicerc. Erau căpeteniile getirilor. În fața lor, stătea un om destul de bătrân, dar energic care le vorbea. Toți îl ascultau cu mare atenție. Era elmitul Ternesim. Ternesim l-a văzut pe Stretian, a observat că este un războinic, nou și a spus:

Ternesim: Bine ai venit printre noi, războinicii getiri.

Ternesim: De unde ești și ce vești ne aduci?

După focalizare energetică, Dretasim i-a trimis telepativ lui Ternesim, cu mult înainte de o sosi Stretian înștiințarea că va primi o solie importantă pentru el. Ternesim știa că va primi un document adus de un getir din Canion. Elmiții, atinseseră un grad înalt de evoluție spirituală și energetică.

Stretian: Sunt getir din Canion și am venit să mă alătur războiului contra soldaților imperiali. Am la mine un document important de la Dretasim și trebuie să îl înmânez elmitului Ternesim.

Ternesim: Eu sunt.

Stretian i-a înmânat documentul lui Ternesim. După ce l-a citit Ternesim a spus:

Ternesim: Dretasim, elmitul, are dreptate trebuie să organizăm rezistența în Canionul Lupilor, unde sunt cele două cetăți circulare și unde armatele imperiale nu se pot desfășura.

Stretian: Nu putem să-i înfruntăm în loc deschis pe soldații imperiali, pentru că sunt mult mai mulți decât noi și au care de luptă distrugătoare.

Ternesim: Împăratul Stredok a dorit de multe ori să ne surprindă pe locuri deschise, ca să ne distrugă, dar noi știind acest lucru l-am evitat tot timpul.

Stretian: Trebuie să folosim avantajele Naturii, al munților în special, altfel vom fi înfrânți.

Stretian: Ne trebuie cantități mari de substanță explozivă, substanță cu care getirii își săpau tunelele în munți. Trebuie să săpăm gropi în tot canionul apoi să depozităm substanța explozivă acolo. După știința mea, dacă stă maxim o zi se crează în acel loc depuneri masive de gaze care cu singură scânteie crează explozii puternice.

Ternesim: Stretian, vom merge împreună în sala pietrelor energetice ca să luăm explozibilul care este depozitat în vase de ceramică sigilate și cu pereții groși. Aceste vase dacă sunt aruncate în aer, vor crea mari prejudicii soldaților imperiali.

Ternesim: Trebuie să dăm pietre peste ei, dar asta este o soluție pe termen scurt, pentru că împăratul va da drumul la păsările nezburătoare și uriașe pe versanți și va arunca șerpi veninoși asupra celor care aruncă pietre. Aceste lucruri ne pot cauza mari pierderi în rândul oamenilor și a tehnicii de război. Ternesim și Stretian au plecat către pietrele energetice cu ei luând și câțiva zeci de războinici getiri. Numai Ternesim și Stretian au intrat în sala pietrelor prețioase și energetice ceilalți getiri i-au așteptat la peste două sute de metri distanță. Exact ca și în sala pietrelor energetice existentă în Regatul Dintre Cele Două Râuri, din această sală plecau două tunele, unul în stânga, celălalt în dreapta. Cel din dreapta avea capătul într-o sută de metri de mers și se termina cu un depozit de explozibil depozitat în vase de ceramică. În acel loc mai erau și multe arcuri și arbalete pregătite pentru luptă.

Capitolul 3

Cele trei bătălii

Getirii din Canion conduși de Derza au făcut pregătirile de luptă. Se așteptau să fie atacați de soldații imperiali din moment în moment. Spionul Nardrek i-a informat cu lux de amănunte pe generalul Talmal cât și pe unii din ofițerii lui, care erau caracteristicile și au hotărât cu toții că trebuie să atace pe trei direcții: prima direcție: intrarea carelor de luptă pe partea intrării libere a canionului; a doua direcție: atacarea Canionului prin partea tribunelor dispuse în semicerc; a treia: atacarea simultană de pe înălțimile Canionului. Dacă getirii nu erau atacați și de pe înălțimile Canionului se puteau refugia pe înălțimi și puteau să fugă, fapt nedorit de soldații imperiali.

Spionul Nardrek nu știa toate tunele pe unde puteau să fugă, dar dorea să-i surprindă pe getiri spărgând plafonul camerelor care era de maxim un metru. Planul era bine gândit, iar dacă le reușea getirii ar fi fost surprinși în interior și ar fi pierdut lupta. Dretasim a fost prevăzător, le-a trimis printr-o pasăre călătoare, un document getirilor din Canion prin care le-a spus să apere înălțimile Canionului cu orice preț. Plafonul camerelor se întindea atât pe o parte cât și pe cealaltă parte a Canionului pe o lățime de maxim o sută de metri, după care urma o prăpastie greu accesibilă. Deci soldații imperiali aveau pe ambele înălțimi ale Canionului zone de maxim o sută de metri unde puteau să-și desfășoare ostilitățile.

Getirii au săpat în stâncă spații înclinate în care erau introduse plăci metalice groase. Erau vorba de niște plăci metalice dreptunghiulare paralelipipedice de o lățime de maxim zece centimetri și de lungime o sută de metri exact cât plafonul camerelor. Plăcile au fost ridicate cu ajutorul unor scripeți fixați pe niște stâlpi metalici înfiți la rândul lor în plafonul Canionului.

În aceste plăci erau spații dreptunghiulare care permiteau getirilor să lanseze săgeți cu arbaletele. Săgețile se puteau lansa și din arcuri. Plăcile metalice, la partea superioară se terminau cu o placă metalică orizontală în care, pe ai cărei extremități erau fixați stâlpi metalici, care la rândul lor erau înfiți în plafonul camerelor. Plăcile metalice îi apărau pe getiri în totalitate de săgețile soldaților imperiali. Pe ambele înălțimi ale Canionului erau fixate plăci metalice înclinate. Prima placă metalică avea lungimea plafonului Canionului de aproximativ o sută de metri și era amplasată cu câțiva zeci de metri înaintea camerelor. Prin aceste plăci metalice puteau lansa săgeți zeci de războinici odată. În spatele acestor plăci metalice erau fixate în același mod și tot înclinate, alte plăci metalice mai mici dar la fel de groase dispuse una în laterala alteia. În interiorul Canionului, getirii erau pregătiți cu mii de săgeți cu foc și săgeți

simple, cu vase din lut pline cu apă pentru a stinge săgețile cu foc ce vor fi lansate de trăgătorii de elită ai împăratului Stredok. Din lateral, săgețile soldaților puteau intra destul de greu printre coloanele de piatră ce apărau holul principal, unde erau dispuse camerele. Soldații imperiali vor încerca cu catapultele care lansează pietre de mari dimensiuni, pentru a sparge aceste coloane, care apărau holul principal. În acest scop soldații vor fi nevoiți să aducă catapultele ca să lovească frontal coloanele din piatră precum și ușile laterale ale holurilor.

Soldații imperiali vor încerca să distrugă ușile laterale ale holurilor folosind catapultele cu pietre. Cea mai vulnerabilă ușa, era ușa centrală de jos, de la parter, pe unde intrau animalele să se adăpostească și alte două uși laterale ale holului pe unde intrau și ieșeau oamenii. Getirii au dus animalele într-o peșteră situată la câțiva kilometri, fiind păzită de câțiva getiri. La parterul clădirii, prin interiorul holului principal, au fixat o placă metalică la fel de groasă ca cele de pe înălțimi cu spații dreptunghiulare în interiorul lor, prin care războinicii getiri puteau să tragă în soldații imperiali. Pe fiecare înălțime a canionului erau fixate câte două plăci mari și între aceste plăci erau altele mai mici în număr de maxim opt. Singurele uși nezidite au fost ușile cele mai apropiate de plafon. Se vor da lupte grele pe plafonul camerelor după spusele lui Dretasim. Pierderea înălțimilor înseamnă pierderea războiului de către getiri. Va fi o luptă foarte grea. A doua o zi după terminarea pregătirilor pentru bătălie getirii au fost anunțați de către santinele, de venirea soldaților imperiali pe trei direcții.

Prima direcție prin sudul Canionul, unde era intrarea nefortificată și destul de largă. În acest loc generalul Talmal a concentrat peste jumătate din tehnica de luptă și din numărul soldaților, cam aproximativ șase mii cinci sute de soldați din totalul de aproximativ doisprezece mii.

A doua direcție, prin nordul Canionului unde era tribuna circulară din piatră și unde s-au concentrat aproximativ o mie cinci sute de soldați.

A treia direcție, pe înălțimile Canionului, pe plafonul camerelor construite în versanții Canionului. Aici s-au concentrat peste patru mii de soldați de elită. Pe lângă mici catapulte soldații mai aveau și unelte de spart piatra deci voiau să spargă plafonul și să-i prindă pe getiri între două armate imperiale. Toți soldații imperiali au atacat în același timp încercând să obțină o victorie rapidă. Plăcile de metal din nord erau dispuse înaintea tribunei circulare de piatră care acum era folosită ca cetate. Săgețile soldaților de pe înălțimi, nu puteau ajunge la getirii care apărau această intrare pe la nord în Canion.

La primul atac soldații imperiali au primit o ripostă dură din toate părțile, sute de soldați imperiali fiind omorâți sau răniți.

Soldații din interiorul Canionului, conduși direct de generalul Talmal, au încercat să distrugă coloanele din piatră care protejau holul principal, lansând pietre de mari dimensiuni cu ajutorul catapultelor. Pietrele ricoșau din piatra dură și singura șansă ca aceste coloane să fie sparte era lovirea lor aproape perpendicular. La ordinele generalului Talmal, s-au realizat niște structuri din lemn sub formă de acoperiș, ca două plane care formează un unghi (mai mic de nouăzeci de grade), cu suprafețe mici dreptunghiulare, construite în interiorul celor două plane care formau acoperișul. Pe aceste structuri din lemn s-au fixat scuturi masive dreptunghiulare cu care erau dotați soldații imperiali. Sub aceste suporturi din lemn nu puteau intra decât maxim zece soldați care puteau lansa săgeți prin micile suprafețe dreptunghiulare. S-au realizat vreo douăzeci de astfel de structuri din lemn și pentru început au avut un oarecare succes, rănind chiar omorând mai mulți getiri de la etajele superioare ale construcțiilor

.Getirii se apărau cu mic cu mare, pentru ei era un război vital pe care nu aveau voie să-l piardă.

Văzând structurile din lemn acoperite cu scuturi i-a făcut pe getiri să schimbe săgețile normale cu cele cu foc și au început să arunce pietre cu praștile. În maxim o jumătate de oră aceste structuri au cedat și toți soldații care au fost sub aceste structuri au fost omorâți. Generalul Talmal, a dat ordin să se oprească orice atac și sute de soldați să urce pe înălțimi ca să-i atace pe getiri din două părți. Plăcile metalice care erau supuse atacului din nord rezistau cu greu loviturilor de pietre lansate de pe catapulte. Când au terminat pietrele, soldații au început să-și construiască exact aceleași structuri din lemn acoperite de scuturi. Pentru că getirii de pe înălțimile Canionului nu aveau pietre să arunce asupra structurilor din lem, soldații împăratului rezistau și se apropiau amenințător de ei. Sute de soldați s-au urcat (din sud) pe înălțimile Canionului amenințând placile metalice mari din sud. Fără protecții soldații imperiali erau pradă ușoară pentru getiri dar problema era că getirii nu aveau un număr nelimitat de săgeți. Situația se agrava dacă soldații imperiali ajungeau cu structurile din lemn foarte aproape de placa metalică, puteau ataca corp la corp și sigur învingeau pentru că erau mai mulți. Din lateral getirii mai doborau soldați, dar nu era destul. Dacă pierdeau plafonul, getirii pierdeau bătălia. Din senin au apărut deasupra Canionului sute de vulturi de pesteră dar și vulturi mari care au dat drumul la sute de pietre asupra structurilor din lemn. În același timp vulturii de peșteră se năpusteau asupra soldaților și îi mușcau făcându-i să iasă de acolo. Afară, erau ținte sigure ale getirilor. Pietrele au distrus total orice structură din lemn astfel soldații care au mai rămas au fugit la scările pe unde s-au urcat pe canion. Numai câteva sute au mai scăpat. Dretasim elmitul a trimis vulturii prin forța gândului și a pietrelor energetice arătând încă o dată că getirii sunt frați cu Natura. În partea din nordul Canionului getirii aflați pe tribunele circulare nu au putut face față săgeților și pietrelor trase de catapulte și au fost învinși fiind copleșiți numeric. Getiri au fost de zece ori mai puțini și s-au sacrificat toți ca niște luptători fără frică ce erau. Soldații imperiali au reușit să ajungă la prima ușa de la parter, zidită, care nu putea fi apărată de nimeni. Dacă puteau pătrunde în interiorul construcției erau probleme mari pentru că erau mai mulți decât getirii și îi puteau învinge. Când mai aveau puțin și spărgeau prima ușă zidită o ploaie de săgeți s-a abătut asupra soldaților executându-i pe toți. Erau getiri de pe înălțimile Canionului. Apoi, acești getiri s-au îndreptat în fugă către frații lor care apărau din ce în ce mai greu placa metalică din sud. Au fost doborâți cu toții, getiri mergând mai departe și trăgând de pe înălțimi asupra soldaților staționați în Canion. A fost un dezastru pentru generalul Talmal și pentru spionul Nardrek care a fost omorât de getiri de pe înălțimi. Numai o mie de soldați și generalul Talmal au mai scăpat. Nu mai aveau timp să se bucure prea mult pentru ca trebuiau să alerge să-și ajute elmitul Dretasim care împreună cu oamenii cavernelor trebuiau să distrugă o armată mai mare decât cea pe care au învins-o în Canion. O mie cinci sute de getiri învinseseră peste doisprezece mii de soldați imperiali. Getirii din Canion care au scăpat în urma confruntării, au pornit în galop cu caii lor și cu caii recuperați de la soldații imperiali, în total însemnând aproximativ trei mii de cai. El și cu maxim o mie cinci sute de oameni ai cavernelor aveau să înfrunte peste cincisprezece mii de soldați imperiali bine instruiți, conduși de generalul Elmer și împărăteasa Incensa. Dretasim era în mare primejdie pentru că împărăteasa Incensa dorea foarte mult distrugerea acestor pietre energetice și pentru că putea să distrugă rezistența armată a getirilor conduși de Dretasim și Ternesim. Incensa nu știa exact locul unde se aflau pietrele prețioase dar cu simțurile sale sigur îl putea găsi. Dacă getirii din Canion nu ajungeau la timp erau mari șanse ca împărăteasa Intensa să câștige lupta.

*

Între timp cei patru getiri care ajunseseră la Lacul Dintre Munți își făcuseră planul cum să ajungă la palatul imperial. Braptez, a intrat în canalul pietruit după ce ceilalți getiri Dersaria, Teliria și Godraz au trecut unul din versanții care mărginea Lacul Dintre Munți. Aceștia au găsit caii soldaților care păzeau lacul. Getirii au luat toți cei șase cai pentru ca soldații imperiali în caz că observă ceva în neregulă să nu poată să dea de știre în timp util.

Canalul de alimentare cu apă avea o pantă mică, deci viteza apei era mică, fapt ce l-a ajutat pe Braptez să parcurgă cei aproximativ optzeci de kilometri în trei ore. Cam în același număr de ore puteau ajunge și cei trei getiri la palatul imperial. Începând de la baza muntelui, canalul de alimentare cu apă era pe sub pământ dar mai era încadrat total de un zid masiv din piatră. Getirii trebuiau să urmărească acest zid ca să ajungă la palat. Au călărit aproape în continuu timp de trei ore și pe înserat au ajuns la primul zid de apărare care avea un metru lățime și cinci metri înălțime. Din douăzeci în douăzeci de metri erau santinele. Fiecare santinelă era apărată de trei ziduri: două pe lateral perpendiculare pe zidul de apărare, late de un metru și înalte de peste patru metri și altul construit chiar din muchia zidului de apărare, de aceeași înălțime și lățime cu cele două. Zidul din mijloc era cimentat de celelalte două oferindu-i santinellei o protecție maximă contra oricărui atac din afară. În zidul din mijloc era construită o fereastră dreptunghiulară de aproximativ cinci centimetri lățime și un metru lungime pe unde santinela putea observa și lansa săgeți spre eventualii atacatori.

Godraz: Trebuie să escaladăm zidul, dar cu santinele și cu iluminarea asta ne este imposibil. Soldații care păzesc zidul au niște torțe foarte mari fixate într-un zid lateral și luminează până la soldatul celălalt deci aproximativ douăzeci de metri.

Teliria: Trebuie să ne strecurăm fără să facem victime din rândul santinellelor.

Dersaria: Cum?

Teliria: Vom ținti torțele a trei santinele odată folosind săgeți cu câlți pe care-i îmbibăm în uleiul care stinge focul. Noroc că avem la noi exact substanța cu care stingem torțele noastre în Canion.

Era foarte important să țintească din prima lovitură torțele mari ale santinellelor imperiale. Cei trei getiri au tras cu săgețile în torțe și toate au fost stinse. Săgețile au fost retrase imediat fiind legate cu frânghii. Au procedat astfel ca să nu dea de bănuț santinellelor. Dersaria, Teliria și Godraz se aflau cam la aproximativ douăzeci de metri de zid. Teliria a lansat în zid în scurt timp cinci săgeți cu vârf foarte dur și astfel cei trei getiri au putut să escaladeze zidul. Ultimul a fost Godraz care cu sfoară legată de el a rupt toate lemnele din care erau confecționate săgețile, rămânând astfel vârfurile înfipte în zid, ca santinele să nu observe prezența lor aici.

Al doilea zid era de două ori mai înalt, avea mult mai puține santinele, dar era înconjurat de un cerc de foc. Focul ardea într-un șanț realizat într-un zid gros de piatră de peste un metru grosime și de peste un metru înălțime. Șanțul era umplut cu o substanță solidă care ardea în continuu toată noaptea. Zidul pe care ardea focul era construit în pantă și din cauza aste era foarte greu de sărit. Dacă cineva se încumeta să sară se putea alege cu arsuri grave. Singurul pe care-l puteau folosi, era pământul din preajma zidului cu foc. Puțin mai jos se găsea un sistem de irigații care trebuiau să mențină iarba verde dintre cele două ziduri de apărare.

Godraz: Trebuie să facem cărămizi din lut care ne vor ajuta să sărim cercul de foc.

Folosind apa de la sistemul de irigații, getirii într-o oră au construit peste douăzeci de cărămizi din lut și le-a mai luat încă o oră să le usuce. Aceste cărămizi

din lut i-au ajutat să treacă de cercul de foc. Încă opt săgeți trase de Teliria în al doilea zid de apărare și cei trei getiri au ajuns sus pe zid. Chiar la baza zidului erau foarte multe locuințe ale sclavilor, iar pe partea cealaltă, foarte aproape de șanțul cu apă care se află lângă ultimul zid de apărare, se aflau garnizoanele soldaților care-i păzeau. Spre norocul getirilor ultimul zid de apărare era situat cu cel puțin zece metri mai sus decât nivelul unde se aflau. Pe jos nu puteau merge pentru că era o forfotă imensă, singura șansă era să treacă pe sus, să urce fără nici un fel de zgomot. Teliria a lansat două săgeți în ultimul zid de apărare, fiind prinse fiecare cu o frângie. Astfel toți au putut să ajungă pe ultimul zid de apărare fără să fie observați. De pe ultimul zid puteau vedea palatul și poarta principală. Palatul era bine luminat atât în exterior cât și în interior. Deodată au auzit zdrăngănit și porțile uriașe ale palatului s-au deschis. Mii de soldați ieșeau încolonați din palat. În fața soldaților, doi lideri, încadrați fiecare de câte opt călăreți mergeau trufaș pe doi cai negri fiind siguri de victoria lor. Erau împărăteasa Incensa și generalul Elmer care conduceau peste cincisprezece mii de soldați bine instruiți și înarmați cu aceleași arme cu care erau înarmate armatele lui Stredok. Erau optimiști și mergeau către victorie. Cei cincisprezece mii de soldați puteau ajunge în marș forțat în sala pietrelor prețioase și energetice în aproximativ douăzeci de ore.

Dersaria, Teliria și Godraz au coborât de pe ultimul zid de apărare și au coborât în grădina interioară a palatului imperial. În această grădină erau multe flori deosebit de frumoase și aranjate sub formă de figuri geometrice: romb, dreptunghi, cerc, triunghi etc. Când au văzut getirii aceste figuri si-au dat seama de asemănarea mare cu motivele geometrice de pe îmbrăcămintea lor. Erau mulți pomi ornamentali și foarte multe locuri de odihnă. În grădină erau case mici, construite din lemn, în care erau adăpostiți soldații imperiali care păzeau palatul. Sistemul de alimentare cu apă foarte avansat a permis construirea în interiorul acestor cazarme toalete și băi fapt foarte rar pentru timpurile acelea. Toți soldații care păzeau palatul și nu numai ei, erau obligați să se spele în fiecare zi pentru că împărătesei îi plăcea să intre contact numai cu oameni curați. De la porțile de ieșire din palat urcau niște trepte imense din marmură și piatră care se terminau pe un loc plat din marmură multicoloră. Pe acest loc plat se găsea poarta de intrare în palat. Această poartă era construită din metalul folosit la scuturile soldaților și aurită pe exterior. Palatul imperial era construit pe trei nivele, nu avea parter, iar partea de jos cât și cea de la mijloc erau de formă paralelipipedică de dimensiuni uriașe. La ultimul nivel era o cupolă uriașă unde își aveau sediul împăratul Stredok și împărăteasa Incensa și de unde spuneau ei că dominau lumea. Înainte să intre în Palat au văzut un canal care ajungea direct în cupolă și era poziționat în spatele palatului. Getirii au intrat în palat pe la primul etaj pentru că la parter nu avea nici un geam era numai marmură și piatră.

Teliria: Pe acel canal care intră în cupolă, cred va veni Braptez.

Dersaria: Este canalul de alimentare cu apă care provine din Lacul Dintre Munți.

Godraz: Trebuie să ajungem până în cupola palatului.

Întâi, getirii au mers la subsol unde erau cazarme imense pentru soldații de elită ai împăratului. La subsol mai erau depozite cu mâncare, cu haine și cu arme. După ce au trecut de aceste încăperi getirii s-au întâlnit față în față cu un om bătrân cu părul alb. Toți trei au scos săbile încovoiate într-o fracțiune de secundă. Bătrânul, când i-a văzut, fără nici o frică a spus:

Sunt bucuros să întâlnesc niște getiri liberi. Mă numesc Ergral și sunt cel ce a proiectat o parte din camerele din interiorul Canionului aflat în Regatul Dintre Cele Două Râuri.

Teliria: Cum de ne-ai recunoscut că suntem getiri?

Ergral: După forma săbilor și iuțeala cu care le-ați mănuit.

Teliria: Suntem uimiți și încântați în același timp că îl întâlnim pe omul care a proiectat unele camere în interiorul Canionului nostru.

Ergral: Cu multe sute de ani, getirii au început să construiască camere de locuit în acest Canion.

Ergral: Ce căutați aici?

Godraz: Vrem să distrugem palatul. Trebuie să le dăm o lovitură împăratului Stredok și împărătesei Incensa.

Ergral: Aveți curaj, nu glumă!

Dersaria: Curajul nu le lipsește getirilor.

Ergral: Vă pot da informații prețioase pentru că eu am fost luat prizonier cu mult timp în urmă și am fost obligat să lucrez la acest palat foarte mare.

Dersaria: Împăratul și împărăteasa doresc să ne distrugă ca popor și să ne facă sclavi.

Ergral: Nu or să reușească, getirii nu vor fi niciodată învinși. Peste cincisprezece mii de soldați au plecat să îl distrugă pe elmitul nostru Dretasim și pietrele energetice atât de importante pentru noi getirii.

Godraz: Dretasim este un conducător genial care împreună cu oamenii cavernelor îi vor învinge pe soldații imperiali și pe conducătorii lor.

Ergral: Împreună cu oamenii cavernelor? Parcă oamenii cavernelor erau dușmanii noștri?

Godraz: Acum nu mai sunt dușmanii noștri, acum sunt aliații noștri pentru că au fost convinși de Dretasim că dușmanul nostru comun este împăratul Stredok.

Dersaria: Este un lucru foarte bun. Cred în victoria lui Dretasim.

Dersaria: Trebuie să distrugem camera împărătesei de unde îi supraveghează pe toți supușii și asta cât mai repede.

Dersaria: Este bine că am substanță explozibilă asemănătoare cu cea cu care getirii au spart stâncile pentru construcția tunelelor.

Ergral: Mii de oameni au murit pentru construcția acestui palat somptuos care aduce numai aroganță, jaf și sclavie.

Ergral: Trebuie să luăm din subsol unde în diverse depozite există zeci de paralelipede dreptunghice din ceramică rezistentă, umplute cu substanță explozivă de ani de zile. Aceste paralelipede dreptunghice din ceramică rezistentă trebuie duse în cupolă. Avem zece minute în timpul schimbării gărzilor pentru a ajunge la cupolă.

Ergral: Vom așeza acești paralelipedezi din ceramică lângă cazanele din piatră care încălzesc bazinele cu apă, realizate din ceramică fină sau din marmură, ale împărătesei Incensa. Vor sări scânteii pe paralelipedezi dreptunghici din cazanele de încălzire și încet vor perfora ceramica până când o scânteie va ajunge la substanța explozivă și va determina o explozie puternică. Se va distruge toată cupola inclusiv globul împărătesei.

Ergral: Dacă pierde globul de cristal, împărăteasa își va pierde mult din putere și astfel Dretasim va avea șansa victoriei.

Ergral: Singura noastră șansă de retragere este pe canalul de alimentare cu apă care ne va duce la Lacul Dintre Munți. Înainte să ajungem în cupolă trebuie să dau getirilor închiși în subsol arme și substanță explozibilă. După exploziile din interiorul cupolei vor avea o șansă să lupte alături de noi.

Ergral a plecat să-i înarmeze pe getiri și s-a întors după o jumătate de oră.

Ergral: Trebuie să ne mișcăm repede, mai sunt câteva ore până se va face ziuă, iar ziua nu mai avem nici o șansă să ieșim din palat.

Au putut să ducă în cupolă explozibilul, iar când au ajuns acolo s-au întâlnit cu nimeni altul decât Braptez care încerca să găsească o soluție să iasă din cupola foarte bine păzită. Cupola era încercuită de un culoar unde erau zeci de soldați de pază. În cupolă, nu avea voie să intre nimeni în afară de împărat și împărăteasă. Getirii au fost foarte bucuroși că s-au întâlnit. Cupola era construită cu un rafinament extraordinar, fiind implicați toți experții imperiului. Toți pereții erau din marmură și aur pe care erau figuri geometrice. Erau bazine cu apă caldă și zeci de fântâni din ceramică cu apă potabilă. Sistemul de alimentare cu apă din cupolă prelua apa potabilă și o ducea prin conducte tot din ceramică la etajele inferioare. Getirii au intrat în sala unde era globul de cristal al împărătesei. După ce au văzut globul imens de cristal și miile de puncte roșii de pe el, care reprezentau soldații imperiali, getirii au observat că pe tavanul sălii, era exact aceeași hartă cu imperiul și cu regatele libere ca și în sala pietrelor energetice din munții oamenilor cavernelor. Hărțile difereau doar la culori și la energii. Toată această construcție a reprezentat o muncă extraordinară, iar acum erau nevoiți să distrugă totul. Vasele cu ceramică unde se afla substanța explozibilă au fost plasate lângă cazanele din piatră. Getirii au ieșit printr-o fereastră de aerisire aflată pe pereții circulari ai cupolei și au ajuns pe canalul de alimentare cu apă al palatului. În maxim o oră, vasele paralelipipedice de ceramică ce urmau să explodeze, vor distruge cupola, care reprezintă o adevărată operă de artă.

*

Incensa, după ce a mers prin deșert, împreună cu armata ei și a generalului Elmer, a ajuns în fața a trei munți. Într-unul dintre acești munți trebuia să se găsească sala cu pietre energetice. Incensa știa că pietrele energetice se găsesc la baza unui munte, dar nu știa care este. Doi dintre acești munți aveau păduri până aproape de vârf, celălalt nu avea nici un fel de vegetație. Incensa era foarte atentă și a observat niște păsări intrând și ieșind din munte.

Incensa: Acolo sunt pietrele energetice, în interiorul muntelui aflat în partea dreaptă.

Ceilalți doi munți: din centru și din stânga nu mai reprezentau importanță pentru împărăteasă. Incensa i-a ordonat generalului Elmer să pregătească soldații pentru luptă.

Incensa: Trebuie să câștigăm repede această bătălie.

Între timp, elmitul Dretasim a muncit împreună cu oamenii cavernelor la pregătirea muntelui pentru asediul imperial.

Dretasim s-a gândit că împărăteasa Incensa va ataca muntele pentru a distruge apărătorii. Partea nordică a muntelui era greu accesibilă, dar celelalte părți, deși erau împădurite erau accesibile soldaților imperiali. Abia s-a luminat de ziuă când Incensa brusc a căzut de pe cal, s-a rostogolit de câteva ori spunând că i s-a distrus globul de cristal. Dersaria, Teliria, Godraz, Braptez și Ergral își făcuseră datoria.

În scurt timp, s-a ridicat știind că mai are decât o singură șansă și anume să distrugă și ea pietrele energetice ale getirilor din munte. Intre timp oamenii cavernelor au perforat stânca, la îndrumarea lui Dretasim, realizând sute de spații pe unde puteau lansa săgeți în soldații imperiali. Toate aceste spații în stâncă aveau o lățime de maxim un sfert de metru, nepermițând nimănui să intre prin aceste spărturi. Săgețile lansate din tuburi nu penetrau la fel de bine scuturile ca săgețile lansate din arbalete, dar oamenii cavernelor vor profita de faptul că soldații în timpul escaladării muntelui, nu se mai puteau folosi de scuturile de protecție la fel de bine ca pe teren plat, fapt ce le va permite să îi lovească mortal pe soldații imperiali. Dretasim a găsit în tunelul ce se continua spre dreapta din sala pietrelor, o mare cantitate de explozibil care era folosită pentru construcția tunelurilor. Această substanță, realizată din plante era

închisă ermetic în vase de ceramică paralelipipedice. Avea să o folosească împotriva soldaților imperiali.

Dretasim: Decât să preia Incensa pietrele energetice mai bine le distrug eu. Este foarte important să nu cadă în posesia dușmanilor, ambele săli în care se află pietrele energetice.

Împreună cu oamenii cavernelor Dretasim a pregătit un gard masiv din lemn care susținea mii de pietre de mari dimensiuni. Acest gard era realizat în semicerc și apăra intrarea în grota uriașă unde locuiau oamenii cavernelor și unde se afla sala cu pietre energetice. Intrarea în această grotă uriașă se făcea printr-o spărtură în stâncă poziționată aproape de vârful muntelui și destul de îngustă, dar suficientă pentru ca oamenii cavernelor și nenumărate păsări să poată intra și ieși. Sute de alte spărturi în stâncă erau poziționate mai sus decât intrarea principală în grota uriașă și aduceau o lumină suficientă pentru traiul oamenilor cavernelor.

Generalul Elmer a ordonat soldaților săi să lanseze două rânduri de săgeți către munte pentru a anihila dușmanii care credeau că se ascund în spatele copacilor și după pietre. După ordinul generalului peste cincisprezece mii de săgeți au brăzdat cerul înfigându-se în versantul muntelui. După aceea, alte mii de săgeți s-au înfipt pe versantului muntelui oferindu-le puține șanse de supraviețuire apărătorilor muntelui în cazul în care nu s-ar fi găsit în interiorul muntelui. Soldații imperiali erau mult mai bine înarmați decât oamenii cavernelor. Numai elmitul Dretasim avea arbaletă, dar această arbaletă era ce mai performantă dintre toate arbaletele existente în acest război. Nici o săgeată nu și-a atins ținta pentru că apărătorii muntelui erau protejați de stânci. Toți au fost uimiți de forța de tragere a soldaților imperiali. Incensa a dat ordin să se lanseze pietre de mari dimensiuni cu catapultele, ca să spargă pereții muntelui. Muntele a rezistat. Apoi, Incensa a ordonat ca șase mii de soldați să atace în forță pe luptătorii care apărau muntele. Oamenii cavernelor au tras mii de săgeți asupra soldaților omorând sau rănind mulți dintre ei, dar în momentul în care soldații dibuiau locul de tragere din munte o ploaie de săgeți se abătea aceluși loc. În acest fel zeci de oameni ai cavernelor au fost scoși din luptă. Era total inegală această luptă, deoarece soldații imperiali erau de cel puțin zece ori mai numeroși și mult mai bine înarmați. Soldații se apropiau amenințător de locul de intrare în peșteră și se părea că nimic nu mai putea să-i oprească.

Cu aproximativ o sută de metri înainte de a ajunge la intrarea în grota locuită, Dretasim și oamenii cavernelor au rupt gardul care susținea mii de pietre de mari dimensiuni. Pietrele s-au prăvălit peste soldați decimând mulți dintre ei. Împărăteasa Incensa și generalul Elmer văzând lucru acesta au crezut că toate armele celor care apărau munții s-au terminat și au dat ordinul de a ataca muntele cu șase mii de soldați. Situația devenea critică. Dretasim a spus oamenilor cavernelor să aducă din tunel cât mai repede peste douăzeci de paralelipipezi din ceramică umpluți cu explozibil. Paralelipipezii aveau înălțimea de cincizeci de centimetri, lungimea de șaiszeci de centimetri și lățimea de cincizeci de centimetri. Fiecare avea peste o sută de kilograme, iar pereții aveau grosimea de cinci centimetri. Acestea au fost ascunse pe versantul muntelui în diverse locuri și exact pe drumul de urcare al soldaților imperiali.

Cel mai important lucru tot lui Dretasim îi revenea și anume să țintească cu săgeți lansate din arbaletă vasele paralelipipedice din ceramică pline cu explozibil. Săgețile aveau vârful foarte dur, deci puteau penetra pereții groși de ceramică ai vaselor cu explozibil. De vârfurile săgeților erau fixați câlți de sfoară, îmbibați în substanță inflamabilă, substanță pe care o foloseau getirii în confecționarea torțelor. În momentul penetrării de către săgeți a pereților de ceramică gazul acumulat în interior

ieșea afară și exploda la contactul cu focul. Săgețile trebuiau lansate după ce soldații imperiali treceau de vasele cu explozibil s-au când erau în dreptul lor. Vasele au fost poziționate strategic așa cum a dorit Dretasim. Peste munte s-a abătut din nou un nor de săgeți lansate de către soldații imperiali.

Au fost și săgeți care s-au înfipt în vasele cu explozibil, dar nu au reușit să elimine gazul afară. Marele noroc a fost că soldații nu au mai lansat pietre de mari dimensiuni cu ajutorul catapultelor. Pietre lansate cu catapultele ar fi spart vasele cu explozibil și astfel soldații ar fi avut aproape drum liber către pietrele energetice. Incensa, generalul Elmer și opt mii de soldații erau dornici să termine cât mai repede această luptă. Cu mai puțin de cincizeci de metri față de intrarea în grotă uriașă Dretasim a început să lanseze săgeți cu foc nimerind toate tinte propuse. A fost un dezastru pentru armata condusă de Incensa și de generalul Elmer, mii de soldați au fost omorâți sau răniți. Mulți au dezertat fugind care încotro, două mii s-au alăturat împărătesei Incensa și generalului Elmer așteptând noi ordine. Cu toții au plecat să-l ajute pe împăratul Stredok. Dretasim și oamenii cavernelor au obținut o mare victorie, dar nu s-au putut bucura de ea pentru că trebuiau să se grăbească către Canionul Lupilor ca să-l ajute pe elmitul Ternesim. Nici nu plecaseră bine soldații imperiali că Dretasim observă alte câteva mii de cai venind către munte. Erau cam o mie de getiri din Canion conduși de Derza având cu el alte două mii de cai capturați de la soldații imperiali. Mare bucurie a fost când Derza și Dretasim s-au întâlnit din nou.

Derza: Am învins armata generalului Talmal și a spionului Nardrek. Au fost peste douăsprezece mii de soldați bine instruiți și înarmați.

Dretasim: Zaltremex ne-a ajutat pe toți. Și noi am învins o armată de cincisprezece mii de soldați tot la fel de bine instruiți și înarmați conduși de împărăteasa Incensa și de generalul Elmer.

Dretasim: Aproape toți care au scăpat s-au regrupat și s-au dus să-l ajute pe împăratul Stredok. Vor fi peste o sută de mii de oameni bine înarmați și motivați să lupte pentru că este singura lor șansă.

Derza: Am lăsat cu greu o sută de războinici getiri să apere Canionul pentru că toți au vrut să meargă să lupte împotriva împăratului Stredok.

Dretasim: Și aici trebuie lăsați cam o sută de războinici ca să-și apere familiile și pietrele energetice. Cu arbaletele și cu explozibilul pe care le au pot face față cu bine unui atac de două mii de soldați.

Dretasim: Este excelent că avem cu toții cai, așa că putem să ajungem mai repede. Vom lua și zece vase de ceramică cu exploziv pentru că sigur vom avea nevoie de ele în marea bătălie ce va veni.

*

Dersaria, Teliria, Godraz, Braptez și Ergral au mers în galop către sala pietrelor energetice ca să-l ajute pe Dretasim în războiul cu soldații imperiali. Ergral știa muntele pe afară iar ceilalți trei îl știau pe dinăuntru. Când au ajuns la muntele în interiorul căruia se aflau pietrele energetice getirii au văzut dezastrul războiului. Au urcat până la intrarea în grotă uriașă. La intrare erau peste douăzeci de oameni ai cavernelor care le-au spus că Dretasim plecase de maxim două ore către Canionul Lupilor din Regatul Getirilor. Cei patru getiri au plecat în galop după Dretasim și în câteva ore i-au prins din urmă pe getiri și pe oamenii cavernelor. Mare bucurie i-a cuprins pe toți în momentul în care s-au revăzut și cu mai mare hotărâre au plecat mai departe să-l înfrunte pe împăratul Stredok.

Dretasim cunoștea foarte bine potecile accesibile din munți ale tuturor regatelor lucru ce îi ajutau să nu fi reperați de soldații imperiali. Trebuiau să ajungă la Ternesim înaintea începerii luptei.

Dretasim și-a condus oamenii pe drumuri din vestul imperiului care erau mai izolate și aveau șanse mici să se întâlnească cu soldații imperiului. După aproximativ o zi de mers au ajuns în locul în care Stretian s-a întâlnit cu Dreztan fratele lui Ternesim. Când au văzut două mii de războinici, femeile și copiii din această comunitate de getiri s-au speriat. Atunci Dretasim i-a salutat cu o voce răsunătoare în dialectul getirilor și astfel toată lumea s-a liniștit.

Dreztan: Este o mare cinste pentru noi să avem printre noi pe unul din marii elmiți ai getirilor Dretasim!

Dreztan: Suntem adunați aici diverși oameni din diverse regate, dar în majoritate suntem getiri alungați de soldații împăratului Stredok. Ne-au distrus tot ce aveam și atunci ne-am adunat aici și ne-am gospodărit cum am putut.

Dretasim: Mă bucur să vă văd că încă aveți încredere în voi.

Dretasim: Cât avem de aici până la Canionul Lupilor?

Dreztan: Cam o zi de mers în galopul cailor.

Dreztan: Vă dăm și noi o sută de oameni ca să lupte alături de voi, contra împăratului Stredok. Toți suntem alături de voi, trebuie să câștigăm acest război, dacă nu întunericul se va așterne peste noi toți.

Dretasim: Cu puțin noroc vom învinge.

Dreztan: Zaltremex vi-l va da!

Două mii de getiri și alte câteva sute de războinici din alte popoare au plecat în galop spre Canionul Lupilor. Sute de lupi îi conduceau pe getiri pe drumul cel bun, de sus vulturii le țineau compania. Toate jivinele pământului erau alături de ei, apele se retrăgeau din calea lor iar pădurile viauau în semn de respect. Era o înfrățire totală între războinicii munților și Natură. Getirii și Natura trebuiau să câștige războiul împotriva împăratului Stredok. După o zi în care caii au galopat aproape continuu, getiri au ajuns la Canionul Lupilor. Dretasim și cei aproximativ două mii de războinici ai săi au fost primiți cu un entuziasm de nedescris de cei peste cincisprezece mii de războinici getiri conduși de Ternesim. Stretian, a fost extrem de bucuros să-și întâlnească camarazii cu care a mers prin tunele și cu care a trecut prin atâtea peripeții. Erau zone din imperiu unde oamenii se răsculau, dar nu mai puteau să ajungă să fie alături de războinicii getiri în marele război pe care îl duceau cu imperiul lui Stredok. Cu toții, getirii erau aproximativ douăzeci de mii, iar împăratul Stredok avea o armată de aproximativ o sută de mii de soldați. Generalii Elmer și Talmal și bineînțelese împărăteasa Incensa au împărtășit lui Stredok experiențele lor din rușinoasele înfrângeri care le-au avut în luptele cu getirii. Împăratul Stredok avea soldați foarte bine pregătiți și cele mai performante arme care puteau să existe. Iscoadele getirilor le-au spus celor doi elmiți Dretasim și Ternesim care purtau povara acestui război că împăratul cu marea lui armată va ajunge aici într-o zi. În zona cetăților circulare care de fapt erau niște construcții cu etaj și cu fațada circulară săpate în stâncă, canionul avea aproximativ cinci sute de metri lățime și peste o mie cinci sute de metri înălțime. Amonte de aceste construcții, canionul se continua, dar era mult mai îngust, de maxim o sută de metri în care exista și un râu cu o albie de curgere de zece de metri. În această zonă, după aproximativ o sută de metri în amonte de cetățile circulare, Dretasim a ordonat să fie dislocate din munți, două stânci uriașe care să bareze calea prin canion a soldaților imperiali. Stâncile au fost dislocate de pe versanți cu ajutorul vaselor de ceramică încărcate cu explozibil. Aceste stânci au format un parapet de netrecut pentru soldații imperiali. În spatele acestui parapet din stânci, getirii, la sfatul

lui Ternesim au realizat din lemne groase, un podeț înalt de peste zece metri pe care puteau să stea în picioare peste o sută de getiri și să lanseze săgeți în soldații imperiali. În dreptul stâncilor, getirii au construit ziduri de apărare din pietre și lemne care nu lăsau să se strecoare soldații imperiali în spatele luptătorilor care apărau parapetul stâncos. Aceste ziduri de apărare erau apărate de o mie de getiri pentru fiecare versant.

În zona cetăților circulare, prin versanții canionului curgeau două râuri care după un kilometru aval de cetăți deveneau un singur râu care curgea pe partea dreaptă a Canionului Lupilor. Împăratul se aștepta să fie atacat de getiri de pe versanți, fapt pentru care a ordonat ca pe fiecare versant să fie trimiși aproximativ cinci mii de soldați de elită care urmau să atace cetățile. Versanții erau aproape în întregime acoperiți de arbuști prin care îți făceai loc cu greu. Getirii știau că împăratul va lansa sute de șerpi veninoși pe ambii versanți ai canionului și că va da drumul la sute de păsări uriașe foarte periculoase. Getirii știind lucrul acesta au trimis câteva sute de getiri ca să îmbibe cu substanță inflamabilă pe care o foloseau la producerea torțelor, arbuștii de pe versanții canionului în dreptul cetăților circulare. Dretasim i-a trimis pe oamenii cavernelor să meargă pe cursul celor două râuri și în dreptul cetăților circulare să realizeze cu ajutorul explozibilului zeci de spărturi în stâncă, exact ca cele realizate în munte, în războiul cu împărăteasa Incensa. Numai din amonte puteai să ajungi pe cursul acestor râuri, care curgeau prin versanții canionului. După ore întregi de muncă, după ce au găsit locurile cele mai subțiri în versanți, oamenii cavernelor au spart în zeci de locuri versanții. Aceste spărturi în stâncă aveau aproximativ aceleași dimensiuni ca cele din muntele unde se aflau pietrele energetice, se aflau la o înălțime de aproximativ un metru, poziție excelentă pentru oamenii cavernelor ca să lanseze săgeți din arbalete asupra soldaților imperiali. Cetățile nu puteau fi distruse datorită catapultelor, deoarece coloanele din piatră care formau ferestrele exterioare erau foarte groase și pietrele aruncate de către catapulte ricoșau.

Dretasim: De fapt cetățile nu trebuie apărate cu orice preț ci doar folosite ca să mai distrugem din moralul, trupele și tehnica militară ale împăratului Stredok.

Ternesim: Sunt de acord. În momentul când soldații imperiali vor intra în cetăți, getirii se vor retrage prin tunelele subterane și vor ajunge în spatele luptătorilor care apăra stâncile uriașe.

Dretasim: După retragere, vor distruge canalele subterane prin explozia ultimelor vase de ceramică care conțin substanță explozivă.

Dretasim: Lupta grea se va da după cetățile circulare, în fața acestor stânci uriașe.

Ternesim: Dacă vom pierde lupta din dreptul stâncilor uriașe, dislocate din munți, ne vom retrage la Stâncile Războinicilor unde am mai înfrânt noi destule năvăliri ale altor imperii.

Dretasim: Nici o năvălire nu se compară cu aceasta, nimeni nu a mai avut o asemenea armată puternică ca a împăratului Stredok.

După o zi, a început să-și facă apariția marea armată a împăratului Stredok. Exact după cum au prevestit elmiții împăratul, cu ajutorul catapultelor a lansat mii de serpi pe versanții ce flancau cele două cetăți circulare, apoi a dat drumul la sute de păsări uriașe special antrenate ca să vâneze oameni. Aceste păsări erau imune la veninul șerpilor. Dar înainte de a da drumul acestor jivine, împăratul a dat ordin ca zeci de mii de săgeți să fie lansate pe versanții canionului. Spre norocul getirilor, nu a fost lansată nici o săgeată cu foc și astfel versanții au rămas îmbibați cu substanță inflamabilă. Cerul era senin de un bleu asemănător celui de pe hărțile energetice din sala pietelor. Să arate cerul o victorie a binelui împotriva răului? Lupta finală din acestui război le va arăta. În momentul în care păsările uriașe au ajuns la mijlocul

versanților, mii de săgeți cu foc au fost lansate de getiri către aceste păsări. Un incendiu imens s-a declanșat pe cei doi versanți care a omorât toate jivinele trimise de împărat.

După stingerea incendiului împăratul a trimis cinci mii de soldați pe fiecare versant ca să atace de sus cetățile circulare. Cele două armate se găseau la aproximativ șase sute de metri depărtare una de alta. Catapultele performante, ca de altfel tot armamentul împăratului, puteau arunca pietre de dimensiuni medii la maxim trei sute de metri depărtare. Puteau lovi cetățile circulare dar nu ajungeau la armata getiră care-i aștepta. Pe cealaltă parte a versanților cetăților circulare munții nu puteau fi escaladați. Dretasim a știut de ce a dorit să se poarte lupta aici pentru că marea armată a lui Stredok nu se putea desfășura. La ordinul lui Stredok mii de soldați și sute de scări au încercat o escaladare a zidurilor din stâncă a cetăților dar toți au fost omorâți de arcașii getiri care se aflau în interior. Oamenii cavernelor au primit ordin să nu tragă decât dacă soldații imperiali ajung în dreptul cetăților. Singura cale de a-i înfrânge pe getiri era ca împăratul să poată lansa pietre de mari dimensiuni asupra pozițiilor getirilor care erau baricadați în spatele celor două stânci uriașe dislocate de pe versanții înalți ai canionului. Vor fi lupte grele, ambele tabere nu pot câștiga această bătălie decât dacă distrug aproape în totalitate armata adversă. Împăratul și-a dat seama că trebuie să aducă catapultele la mai puțin de trei sute de metri de armata getirilor pentru a avea succes. Fiecare catapultă era tractată de către patru elefanți. Împăratul avea cinci astfel de catapulte. Ca să poată ajunge cu catapultele la mai puțin de trei sute de metri de armata getirilor, împăratul, a dat ordin ca elefanții care tractau cele cinci catapulte să fie încadrați într-un chenar din lemne, pe care trebuiau să se fixeze scuturi ale soldaților. În interiorul acestui mare cadran pe lângă cei patru elefanți trebuia să stea dresorul elefanților și maxim cincisprezece soldați ca să respingă un eventual atac al getirilor. Catapultele au fost aduse la mai puțin de trei sute de metri de armata getirilor, formând o linie paralelă cu armata acestora. Chenarele din lemn care se sprijineau pe elefanți și pe structura catapultelor au fost realizate astfel încât să nu-i protejeze total pe oameni picioarele rămânându-le descoperite. Cu astfel de chenare de protecție soldații nu puteau fi loviți dacă se lansau săgeți din cetățile circulare sau de pe versanți. O ploaie de săgeți s-au abătut asupra catapultelor din exterior, dar nici o săgeată nu și-a atins ținta. Peste patru mii de călăreți imperiali erau gata să intervină dacă getirii ar fi atacat catapultele. Toate cele cinci catapulte au lansat pietre de mari dimensiuni, spărgând bucăți din stâncile uriașe folosite drept stavilă de către getiri. Dacă s-ar fi continuat cu aruncarea pietrelor, ar fi fost distruse definitiv cele două stânci ale getirilor. Dretasim nu înțelegea de ce oamenii cavernelor nu lansau săgeți în picioarele elefanților pentru că poziția de tragere lor era perfectă pentru acest lucru.

Dretasim nici nu și-a terminat bine gândurile cu privire la oamenii cavernelor, că zeci de săgeți s-au înfipt în picioarele elefanților care tractau cele două catapulte de pe exterior. Din cauza durerilor elefanții nu au mai putut să fie stăpâniți și s-au năpustit asupra celorlalți elefanți realizând o adevărată busculadă. Elefanții au luat-o înapoi către soldații imperiali punând în pericol armata împăratului. A trebuit să fie omorâți toți elefanții ca să se restabilească ordinea în armata imperială. Acest lucru a fost o lovitură pentru împărat. Soldații care se aflau sub chenarul de protecție din lemn au fost cu toți omorâți de săgețile getirilor. Împăratul a dat ordin să fie atacate cetățile circulare cu mii de soldați, care erau dotați cu sute de scări de asediu. Luptele erau grele, iar getirii erau din ce în ce mai puțini, iar soldații împăratului erau din ce în ce mai mulți. Cetățile circulare au fost atacate concomitent și de soldații care au fost trimiși pe versanți. Soldații de pe versanți coborau pe frânghii, iar când ajungeau în

dreptul cetăților lansau săgeți în interior. Chiar dacă spațiile dintre coloanele de piatră care apărau cetățile erau mici tot mai intrau săgeți care să omoare sau să rănească războinici getiri. La un moment dat soldații au astupat cu scuturile lor aceste spații dintre coloanele de piatră, fapt ce le-a permis să distrugă în siguranță două coloane de protecție. Getirii au fost sfătuiți să se retragă dacă sunt depășiți numeric și să nu moară toți pentru că o să mai fie nevoie de ei în bătăliile următoare. Getirii morți și cei răniți au fost retrași de ceilalți getiri, în urma lor ne rămânând nimic. Getirii își respectau eroii. Dretasim a dat ordin să distrugă cele două canele subterane care-i scoteau în versanții canionului, în spatele celor două stânci uriașe care blocau înaintarea soldaților imperiali. Tunele subterane puteau să fie distruse prin explozia a două vase de ceramică cu substanță explozivă. Pentru fiecare tunel exista un vas exploziv. Un tunel a fost distrus, dar altul datorită exploziei insuficiente a rămas funcțional, getirii neștiind acest lucru. Aceste tunele aveau ieșirile în versanții canionului, aproximativ la două sute de metri de cele două stânci apărate de getiri.

După retragerea getirilor din cetăți împăratul voia să le dea lovitura de grație războinicilor munților. Împăratul dorea să atace cu toată armata. Dretasim a trimis mii de săgeți și o sută de războinici getiri la oamenii cavernelor, fiind singurii care le puteau face probleme soldaților imperiali. Și totuși împăratul Stredok nu ataca. Era ceva ce getirii nu știau? Era mare liniște în armata împăratului. Războinicii getiri ieșiseră cu totul din tunele și erau în număr de două mii și așteptau ordine de la cei doi elmiți. Deodată pe versantul drept s-a auzit o bubuitură urmată de dislocări de pietre. La câteva secunde după bubuitură s-au auzit urlate, voci de oameni, țipete de oameni și lupte. Soldații imperiali, în număr de cinci mii au reușit să intre prin tunelul încă funcțional și să iasă în spatele războinicilor getiri. Lupii, în număr de cinci sute au săpat și au dislocat o stâncă care a blocat ieșirea din tunel, a altor cinci mii de soldați imperiali. Un soldat i-a spus împăratului Stredok că un tunel nu a fost distrus în totalitate și că pot ajunge în spatele inamicului. Împăratul a trimis urgent alte cincii mii de soldați, dar din fericire pentru getiri aceștia au fost blocați de către lupi. Dacă acești soldați de elită nu ar fi fost blocați în tunel soarta bătăliei era pecetluită. Patru mii de soldați getiri, după ce au lansat un rând de săgeți, s-au dus să lupte cu cei cinci mii de soldați imperiali. Imediat după ce getirii s-au dus la luptă, Dretasim a dat ordin, ca în scurt timp, podețul din spatele stâncilor pe care stăteau getiri, care apărau canionul, să fie acoperit cu lemne și pe deasupra lemnelor să pună pietre ca să evite incendierea acestui acoperiș. Nici nu au terminat bine lucrul că armata imperială s-a pus în mișcare, a ajuns la mai puțin de o sută de metri de getiri și a lansat zeci de mii de săgeți. Nici o săgeată nu și-a atins ținta. Getiri și oamenii cavernelor lansau sute de săgeți care-și atingeau țintele dar armata împăratului era prea numeroasă încât aceste pierderi nici nu se cunoșteau. În spatele stâncilor după aproximativ o jumătate de oră de lupte grele victoria se înclina în favoarea getirilor. Au fost multe pierderi de o parte și de alta a celor două tabere. La un moment dat două mii de soldați imperiali s-au predat, ceilalți fiind morți și răniți. Și getirii au avut pierderi grele. Getirii i-au dezarmat pe soldați și i-au legat pe toți între ei fiind păziți doar de câteva zeci de războinici ai munților. Cei doi elmiți, după aproximativ o oră de lupte intense și-au dat seama că nu mai nici șansă și au dat ordin să se retragă într-o fortificație naturală denumită Stâncile Războinicilor, care se afla la un kilometru de cele două stânci. Au mai rămas să apere cele două stânci cam o mie de războinici getiri toți știind că au șanse mici de supraviețuire, dar getirii nu aveau frică de moarte ci dorință de luptă. Numai cinci sute de războinici getiri din cei o mie care apărau cele două stânci au mai ajuns la Stâncile Războinicilor, care erau de fapt niște peșteri poziționate la zeci de metri înălțime unde se putea ajunge cu greu. Getirii s-au urcat cu ajutorul unor sfori

care erau de mult fixate acolo. După ce s-au urcat și cei cinci sute de războinici, getirii au ridicat frânghile în peșteri. Era locuri sigure aceste peșteri, dar mai sus de ele nu se putea escalada. Împăratul când a văzut unde s-au poziționat a dat ordin să fie cucerite dar toți soldații imperiali care au luat parte la asediu au fost omorâți de războinicii munților. Atunci împăratul a dat ordin ca douăzeci de mii de soldați, sub adăpostul scuturilor, să treacă amonte de Stâncile Războinicilor pentru ca getirii să nu mai aibă nici o șansă să scape. Situația era critică pentru getiri. Deodată deasupra lor s-au adunat nori de ploaie și a început o furtună puternică. Șuvoaie de apă se scurgeau pe versanții canionului antrenând cu ele sute de pietre. În această zonă, râul nu curgea prin versanți așa cum era în dreptul cetăților circulare ci curgea pe afară, pe partea dreaptă a canionului. Soldații imperiali erau din ce în ce mai speriați pentru că stâncile loveau din ce în ce mai mulți soldați. Deodată un vuiet puternic a început să se audă și cu cât trecea timpul, se auzea mai puternic. Soldații imperiali care au trecut amonte de Stâncile Războinicilor, deodată au început strige de disperare și să o ia la fugă. Nu au făcut decât câțiva pași, că un val uriaș de peste zece metri i-a spulberat într-o clipă. În momentul când împăratul, împărăteasa și apropiații lor care erau ultimii în coloană au văzut valul uriaș au rupt-o la fugă, călare pe caii lor rapizi. Liderii militari și alte câteva mii de soldați s-au putut salva urcându-se pe versanții canionului. După ce a trecut viitura, care a distrus inclusiv cele două stânci uriașe de apărare, împăratul Stredok și cu toți cei care s-au putut urca pe versanți au fugit cât mai repede din calea getirilor. A fost o victorie categorică a getirilor. Dacă getirii ar fi fost învinși s-ar fi retras în cetățile din Regatul Samerților.

Dretasim: Sunt convins că împăratul Stredok își va reface armata și ne ataca din nou.

Ternesim: Îi trebuie câțiva ani pentru asta.

Ternesim: Noi trebuie să ne înarmăm și să avem o armată de zeci de mii de războinici oricând pregătiți pentru luptă.

Dretasim: Ne trebuie și armată dar mai important este să fim și mai aproape de Natură, de filozofie și de științele practice și bineînțeles de Zaltremex.

Dretasim: Când vom realiza aceste lucruri vom construi arme mai sofisticate și vom lupta cu și mai multă tenacitate.

Dretasim: Zaltremex a fost alături de noi prin ajutorul pe care l-am primit de la Natură.

Dretasim: Atâta timp cât o să fim frați cu Natura și o s-o respectăm tot timpul va fi alături de noi. Cât timp au credință și nu trăiesc ca se îmbogățesc precum au făcut imperialii oamenii regatelor și cu atât mai mult getirii, vor avea un viitor adevărat.

După un omagiu adus eroilor tuturor popoarelor cu care au luptat alături, o parte dintre getiri, au plecat la casele lor în diferite regate.

Dretasim: Cei doi frați, Godraz și Braptez au demonstrat prin faptele lor că merită să devină regii tuturor getirilor, iar Teliria și Dersaria să devină reginele lor.

Dretasim: Pe Stretian îl voi învăța din filozofia elmiților, fiind convins că peste o perioadă de timp va deveni unul dintre elmiții getirilor. La un loc de cinste vor fi și câinii lui.

Getirii erau un popor care era la un nivel ridicat de spiritualitate, trecuseră de mult de bucuria bogățiilor finite, de mirajul luxului și a puterii. Ei nu doreau să ia pământurile și bogățiile altora, ei doreau să fie lăsați în pace să-și desfășoare viața în tradițiile lor ancestrale. Getirii erau războinici pricepuți, pentru că duritatea munților îi călea, erau arcași recunoscuți deoarece concureau între ei dar și cu alții, fără ură, ci doar să se întrecă în mod sportiv. Vâneau exact cât trebuie, tăiau lemne exact cât aveau nevoie și toată apă pe care o aveau încercau să nu o risipească și o foloseau în mod constructiv. Una din bucuriile lor cele mai mari era când apăreau culturile

plantate de ei și asta nu pentru că ar fi avut ce să mănânce ci pentru că acele plante au fost ajutate de Natură să existe. Animalele erau crescute ca aparținând comunității spirituale ale getirilor nu ca niște ființe inferioare utile doar la treburile gospodărești. Toate comunitățile de getiri își respectau vecinii, dar erau aprigi luptători pentru credința și teritoriul lor. Tot ce realizau era ca să se apropie și mai mult de Natură.

Getirii au luptat cu o hotărâre de nedescris contra împăratului Stredok nu pentru că acesta le-ar fi luat averile fabuloase ci pentru că acesta i-ar fi despărțit de Natură și încet, dar sigur, de Zaltremex, zeul lor. Tot ei își foloseau diamantele și aurul pentru schimburi comerciale, dar pentru ei acestea aveau valoarea unor simple pietre. Împărăteasa Incensa a dorit să le distrugă pietrele energetice și să fie singura stăpână a bogățiilor fabuloase ale getirilor. Împăratul a crezut că-i poate învinge militar doar pe getiri dar el a lovit în Natură care la rândul ei i-a dat o lecție. Dretasim și-a dat seama că pierde bătălia cu împăratul în confruntare directă și s-a îndreptat către ultimul sprijin: Natura.

Împăratul a vrut să creeze o lume unde bogăția, răutatea, invidia să fie pilonii de bază, unde să nu existe libertate, respect față de Natură și credință.

Împăratul a dorit ca totul să se încadreze în universul lui aproape inexistent iar getirii l-au învățat ce înseamnă să ai cu adevărat un univers.